

Thiên Lạc giả

thienlacgia.com

lắng nghe điều bình thường

Bao Tuổi Trẻ
Nhà Xuất Bản Trẻ

Table of Contents

[Bạn mến,](#)
[Người Đẹp Nhất](#)
[Điều Không Bình Thường](#)
[Giai Đoạn Đẹp Nhất Của Cuộc Đời](#)
[Điều Bí Ẩn Của Cuộc Sống](#)
[Dựa Vào Chính Mình](#)
[Bạn Là Nhân Tố Quyết Định](#)
[Giá Trị Của Thời Gian](#)
[Nghề Nghiệp](#)
[Những Phép Suy Ra](#)
[Hãy Cứ Bơi Đi](#)
[Đừng Sợ Vấp Ngã](#)
[Để Thay Đổi Thế Giới](#)
[Để Trở Nên Tự Tin](#)
[Giá Trị Của Bạn](#)
[Vì Cuộc Đời, Hãy...](#)
[Đừng](#)
[Cạm Bẫy](#)
[Cây Phiền Muộn](#)
[Lựa Chọn](#)
[Giá Trị Của Nghịch Cảnh](#)
[Khóc...](#)
[Bồng Chốc...](#)
[Một Chút Trong Cuộc Sống](#)
[Những Châu Hoa Phong Lữ Thảo](#)
[Hộp Bút Chì Dành Cho Mẹ](#)
[Sức Mạnh Người Mẹ](#)
[Thư Tình](#)
[Hãy Bắt Đầu Từ Chính Mình](#)
[Khi Cơn Lũ Đi Qua](#)
[Lính Cứu Hỏa](#)
[Nước Mắt Người Cha](#)
[Món Quà Của Cha](#)
[Giáng Sinh Đẹp Nhất](#)
[Kho Báu Dưới Lòng Đất](#)
[Quà Cưới](#)
[Ngôn Ngữ Tình Yêu](#)
[Nếu Tôi Được Sống Một Lần Nữa](#)
[Bàn Tay Dịu Dàng](#)
[Những Giọt Nước Mắt Từ Trên Trời](#)
[Một Cuộc Đời Đáng Cứu](#)
[Cái Giá Của Một Đôi Găng](#)
[Quà Của Trái Tim](#)
[Hóa Đơn](#)
[Nếu Không Có Tình Yêu](#)
[Đánh Nhau Bằng Gậy](#)
[Phần Thưởng](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google :<http://bit.ly/downloadsach>

Đây là một trong những quyển sách thuộc tủ sách đặc biệt dành cho bạn đọc tuổi 14 - 17 và những ai quan tâm, yêu thương lứa tuổi này.

Hy vọng quyển sách sẽ là món quà, là bạn của bạn đọc tuổi mới lớn, cùng chia sẻ buồn vui, cùng chung sức tự tin, cùng vượt qua những tình huống khó khăn trong cuộc sống...

Tủ sách TUỔI MỚI LỚN
Nhà xuất bản Trẻ

Bạn mến,

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua với những điều bình thường, đôi khi tẻ nhạt và nhàm chán trong mắt ta! Có cái ta xem qua rồi bỏ quên, thậm chí có cái ta đã nhìn mà vẫn... chẳng thấy. Bởi lẽ, chúng là những chuyện quá đỗi bình thường. Hoặc là chúng ta không có đủ thời gian suy nghĩ cặn kẽ về chúng, hoặc là vì còn có quá nhiều điều chúng ta phải bận tâm hơn là những chuyện vặt vãnh, tầm thường kia: một tờ giấy bạc đã cũ, một chiếc máy đánh chữ đã hỏng một phím, giọt nước mắt của một kẻ xa lạ nào đó trên đường...

Nhưng rồi có một giây phút nào đó, như có một sức mạnh bên trong mách bảo, ta chợt nhận ra và khám phá bao điều bí mật từ những gì trước đó vẫn bị xếp ngoài vòng chú ý vì được đặt tên là... bình thường! Ta giật mình khi thấy mình đối xử với người thân thật là thô lỗ, có lúc ta không biết nói được điều cần thiết, ta thường vô tâm trước nỗi đau của những kẻ bị tổn thương vì nghèo đói và bất hạnh; hơn nữa, đôi khi ta không nhìn thấy giá trị đích thực của bản thân mình... Chính những điều bí mật ấy cho ta thấy sức mạnh của lòng tha thứ, của sự quan tâm đến từng con người một, của khả năng thay đổi hoàn cảnh từ chính mình... Hóa ra, người phụ nữ đẹp nhất, có thể là một bà cụ già đã rụng hết răng nhưng lại giúp được cho một đứa trẻ biết mình là quan trọng trên đời; và khi những người lính cứu hỏa đến chào tiễn biệt một thành viên danh dự nhỏ tuổi, họ đã lập nên một chiến công vì lòng yêu thương con người!

Hãy lắng nghe, khám phá những giá trị từ điều bình thường, hàng ngày trong cuộc sống.

Nhà xuất bản Trẻ
Báo Tuổi Trẻ

Người Đẹp Nhất

Nhân kỷ niệm 10 năm thành lập, một công ty mỹ phẩm nổi tiếng tổ chức cuộc thi: “Người phụ nữ quanh tôi”. Theo đó, người dự thi phải gửi đến những lá thư ngắn nói về người phụ nữ

đẹp nhất mà mình đã gặp, đã quen biết và đã cùng sống. Kèm theo là chân dung của người đẹp này. Trong vài tuần lễ, công ty đã nhận được hàng ngàn lá thư gửi về.

Trong số này có một lá thư gây được sự chú ý đặc biệt. Tác giả lá thư là một cậu bé 9 tuổi, sống trong ngôi nhà ở một ngõ cụt của khu xóm ven kênh rạch. Lá thư còn đầy lỗi chính tả, có đoạn viết:

“Người phụ nữ đẹp nhất đó ở cách nhà cháu một dãy phố. Cháu đến thăm bà mỗi ngày. Bà làm cháu cảm thấy mình là một đứa trẻ có giá trị và quan trọng nhất trên đời. Bà cùng chơi cờ với cháu và chăm chú lắng nghe những câu hỏi của cháu. Bà hiểu cháu rất rõ, và khi cháu ra về bà luôn nói to lên là bà rất hạnh diện về cháu.

Bức ảnh đó cho các ngài thấy bà quả là người phụ nữ đẹp nhất. Cháu hy vọng sau này sẽ có một người vợ đẹp như bà”.

Bị hấp dẫn bởi lá thư, ông giám đốc công ty muốn xem ngay hình người phụ nữ đó. Cô thư ký đưa ra tấm hình của một bà cụ tươi cười nhưng đã rụng hết răng! Mái tóc muối tiêu của bà được búi gọn sau gáy, và những nếp nhăn hằn sâu hai bên má dường như lu mờ đi phần nào dưới vẻ lấp lánh của đôi mắt sáng trong xanh đầy tự tin.

Cuối cùng, ông giám đốc mỉm cười:

- Rất tiếc là chúng ta không thể dùng chân dung người phụ nữ này để quảng cáo cho công ty được vì bà chứng tỏ cho mọi người biết: *để trở nên người phụ nữ đẹp, chẳng cần đến những mỹ phẩm của công ty chúng ta! Thật tiếc!*

Nguyễn Vũ Sao Đêm

Theo *The love and life*

Điều Không Bình Thường

Larry và Jo Ann là một đôi vợ chồng bình thường. Họ sống trong một ngôi nhà bình thường trên một con phố bình thường. Giống như bao đôi vợ chồng bình thường khác, họ phải vật lộn với cuộc sống để lo cho con cái ăn học nên người.

Ngoài ra, họ còn bình thường về một phương diện khác: họ luôn có những cuộc cãi vã. Đề tài là những bất đồng trong cuộc sống, và... ai là người có lỗi.

Cho đến một hôm, một sự kiện ngoại lệ đã xảy ra.

- Bà biết đấy, Jo Ann, tôi có những ngăn tủ kỳ diệu. Mỗi lần tôi mở chúng, chúng luôn có sẵn vớ và quần lót - Larry nói - Tôi muốn cảm ơn bà vì đã để mắt đến chúng suốt những năm qua.

Jo Ann nhìn chồng qua đôi kính:

- Ông muốn gì, Larry?

- Chẳng gì cả. Tôi chỉ muốn nói tôi đánh giá cao việc bà đã chăm sóc tôi.

Đây chẳng phải là lần đầu Larry có hành động kỳ lạ nên Jo Ann bỏ ngoài tai, cho đến vài hôm sau...

- Jo Ann, cảm ơn bà đã ghi những con số chi phiếu rất đúng tháng này. Trong 16 con số thì bà đã ghi đúng hết 15 con. Quả là một kỷ lục.

Không tin vào những gì đang nghe, Jo Ann ngừng may.

- Larry, ông luôn căn nhắc tôi về những con số sai, sao bây giờ lại thế?

- Vô lý. Tôi lúc nào cũng muốn bà biết tôi luôn ghi nhận những cố gắng của bà.

Jo Ann lắc đầu và tiếp tục may. “Ông ta làm sao ấy nhỉ?...”, bà tự hỏi.

Dù vậy, ngày hôm sau, khi Jo Ann ghi vào sổ tại cửa hàng tạp hóa của gia đình, bà cẩn thận để viết đúng số chi phiếu. Bà cố không nghĩ đến những điều không bình thường này nhưng thái độ kỳ lạ của Larry cứ tiếp tục.

- Jo Ann, thật là một bữa ăn ngon - ông ta nói trong một bữa tối - Tôi rất biết ơn bà. Trong 15 năm qua bà đã nấu hơn 14.000 bữa ăn cho tôi và lũ trẻ.

Rồi: “Ồi! Jo Ann, ngôi nhà mới ngăn nắp làm sao. Bà hẳn vất vả để giữ chúng luôn như thế...”.

Thậm chí: “Cảm ơn Jo Ann vì đã luôn bên cạnh tôi”.

Jo Ann trở nên lo lắng: “Đâu rồi những lời chê bai, chỉ trích?”.

Nỗi lo có điều gì không ổn xảy ra với chồng càng mạnh mẽ hơn khi Shelly, cô con gái 16 tuổi của bà, cần nhân:

- Bố lắm cảm rồi mẹ à! Bố bảo con xinh lắm với bộ quần áo cũ mềm này! Thật không phải là bố. Có gì xảy ra với bố rồi ấy!

Nhiều tuần trôi qua, Jo Ann trở nên quen thuộc với thái độ kỳ lạ của người bạn đời, và thỉnh thoảng bà cũng đáp trả lại “cảm ơn...”. Bà cảm thấy tự hào về bản thân như đã vượt qua được một chướng ngại vật. Nhưng đến khi một việc bất thường xảy ra thì bà hoàn toàn lúng túng.

- Tôi muốn bà nghỉ tay một chút - Larry nói - Tôi sẽ rửa chén. Nào, hãy bỏ cái chảo đó xuống và lên phòng khách xem tivi!

- (Sau một lúc lâu im lặng) Cảm ơn Larry, cảm ơn...

Bước chân của Jo Ann đột nhiên trở nên nhẹ tênh. Bà cảm thấy tự tin hơn và lần đầu tiên bà nghe mình khe khẽ hát. Câu chuyện sẽ dừng ở đây nếu không có một sự kiện đặc biệt nhất xảy ra. Lần này tác giả là Jo Ann. Một hôm, bà nói:

- Larry, tôi muốn cảm ơn ông vì đã làm việc nuôi sống gia đình suốt những năm qua. Tôi chưa từng nói cho ông biết, nhưng tôi rất biết ơn ông...

Larry đã không bao giờ hé mở lý do khiến ông thay đổi cách cư xử một cách tuyệt vời như thế, dù Jo Ann lục vấn đến đâu. Và điều này đã thành một trong những bí ẩn của cuộc sống, một điều bí ẩn mà tôi rất thích - vì tôi chính là... Jo Ann.

Võ Hoàng Lan

Từ Chicken soup for the soul

Giai Đoạn Đẹp Nhất Của Cuộc Đời

Một chàng trai sắp bước sang tuổi 30 nhưng luôn lo lắng về tương lai của mình. Anh tự hỏi không biết giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời mình đang ở phía trước hay là những năm tháng của anh đã trải qua rồi. Thói quen hàng ngày của anh là đến phòng tập thể dục trước khi đến sở làm. Một buổi sáng, anh ta chú ý đến một ông lão đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ cường tráng và lạc quan. Anh đến làm quen và hai người trò chuyện với nhau về những kinh nghiệm trong cuộc sống. Cuối cùng chàng trai hỏi: "Đâu là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời ông?". Không chút lưỡng lự, ông lão đáp:

"Khi tôi còn là một đứa bé, tôi được chăm sóc, nuôi dưỡng bởi cha mẹ. Đó là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời tôi.

Khi đến trường, tôi học được những kiến thức mới mẻ từ thầy cô, bạn bè. Đó là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời tôi.

Khi tôi nhận được việc làm đầu tiên, được gánh vác trách nhiệm và được trả lương bởi những nỗ lực của mình. Đó là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời tôi.

Khi tôi gặp vợ tôi, chúng tôi yêu nhau, cùng nhau xây dựng gia đình. Đó là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời tôi.

Khi tôi là một người cha, nhìn những đứa con của mình lớn lên. Đó là giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời tôi.

Và bây giờ, tôi đã 79 tuổi. Tôi có sức khỏe. Tôi cảm thấy hạnh phúc và tôi đang yêu vợ tôi như lần đầu chúng tôi mới gặp nhau. Đây là giai đoạn đẹp nhất của đời tôi ."

Mỗi giai đoạn của cuộc đời đều là những giai đoạn đẹp nhất nếu chúng biết trân trọng và sống hết mình, đừng để thời gian trôi qua một cách vô ích.

Thanh Sơn

Dịch từ Internet

Điều Bí Ẩn Của Cuộc Sống

Đứa bé trai bước đến gần một ông già có vẻ ngoài rất thông thái rồi ngược nhìn ông nói: "Cháu biết ông là một người rất sáng suốt, uyên thâm. Ông hãy cho cháu biết về bí ẩn của cuộc sống".

Ông già nhìn đứa bé đáp: "Suốt đời mình ông đã suy ngẫm rất nhiều về điều này và có thể nói gọn chỉ trong bốn từ.

Đầu tiên là suy nghĩ. Hãy nghĩ về những giá trị mà con sống vì chúng.

Thứ hai là tự tin. Hãy tin tưởng bản thân bằng cách dựa vào những giá trị con nghĩ rằng vì chúng mà con sẽ sống.

Thứ ba là mơ ước. Mơ ước những gì có thể thành hiện thực dựa vào sự tự tin và những giá trị mà ta sẽ theo đuổi trong cuộc sống.

Và cuối cùng là dám làm. Hãy dám thực hiện để biến ước mơ thành sự thật bằng chính niềm tin và giá trị của chúng ta".

Và ông già đó chính là họa sĩ Walter E. Disney.

Mao Trí Hùng

Theo Internet

Dựa Vào Chính Mình

Ốc sên con ngày nọ hỏi mẹ của nó: "Mẹ ơi! Tại sao chúng ta từ khi sinh ra phải đeo cái bình vừa nặng vừa cứng trên lưng như thế ? Thật mệt chết đi được!".

"Vì cơ thể chúng ta không có xương để chống đỡ, chỉ có thể bò, mà bò cũng không nhanh" - Mẹ nói.

"Chị sâu róm không có xương cũng bò chẳng nhanh, tại sao chị ấy không cần đeo cái bình vừa nặng vừa cứng đó ?".

"Vì chị sâu róm sẽ biến thành bướm, bầu trời sẽ bảo vệ chị ấy".

"Nhưng em giun đất cũng không có xương, cũng bò chẳng nhanh, cũng không biến hóa được, tại sao em ấy không đeo cái bình vừa nặng vừa cứng đó ?".

"Vì em giun đất sẽ chui xuống đất, lòng đất sẽ bảo vệ em ấy".

Ốc sên con bật khóc, nói: "Chúng ta thật đáng thương, bầu trời không bảo vệ chúng ta, lòng đất cũng chẳng che chở chúng ta".

"Vì vậy mà chúng ta có cái bình! - Ốc sên mẹ an ủi con - Chúng ta không dựa vào trời, cũng chẳng dựa vào đất, chúng ta phải dựa vào chính bản thân chúng ta.

Thúy Kiều - Lưu Dung

Bạn Là Nhân Tố Quyết Định

Một ông giám đốc giúp các nhân viên nhận ra giá trị của họ bằng bức thư được soạn trên chiếc máy đánh chữ bị hỏng phím "a".

"Chiếc máy đánh chữ của tôi hoạt động rất tốt - ngoại trừ một phím bị hỏng. Bạn sẽ nghĩ rằng với các phím hoạt động tốt còn lại thì không gì để ý đến phím hỏng. Nhưng một phím hỏng dường như cũng đủ sức phá hủy mọi nỗ lực chung đáng giá của bạn!"

Bạn có thể tự nhủ rằng không sao, chỉ có mỗi mình tôi như thế. Sẽ chẳng gì để ý tôi có nỗ lực hết mình không. Nhưng có sự khác biệt đáng kể vì một tập thể muốn hoạt động hiệu quả rất cần các thành viên hoạt động hiệu quả bằng nỗ lực hết khả năng của mình. Vì thế nếu có lúc nào nghĩ rằng mình không quan trọng, hãy nhớ đến chiếc máy đánh chữ của tôi. Bạn là nhân tố quyết định".

Mao Trí Hùng
Theo Internet

Giá Trị Của Thời Gian

Một kỹ sư đã tính ra được rằng với một thanh sắt nặng 5kg, chúng ta có thể làm được một trong những việc sau đây:

- Nếu làm đinh sẽ bán được \$10.
- Nếu làm kim may sẽ bán được \$300.
- Còn nếu dùng làm những cái lò xo đồng hồ sẽ đem lại \$25,000.

Mỗi ngày đều cho 24 giờ bằng nhau, còn sử dụng những "nguyên liệu" đó như thế nào, dùng chúng để làm gì là tùy thuộc chúng ta.

Thời gian là một trong những thứ hiếm hoi duy nhất mà khi đã mất rồi chúng ta không thể nào tìm lại được. Tiền bạc mất đi có thể tìm lại được. Ngay cả sức khỏe nếu có mất đi cũng có khả năng phục hồi được. Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay bước trở lại.

Không có cụm từ nào tai hại cho bằng ba chữ "giết thời gian". Nhiều người tìm những thú vui, những việc làm để chỉ mong giết thời gian. Thật ra chúng ta được ban cho thời gian là để sử dụng chứ không phải để giết.

Bạn có nhận ra được giá trị của thời gian ?

Quốc Khôi
Theo Internet

Nghề Nghiệp

Có một bạn trẻ tìm đến một công ty phần mềm máy tính xin một chân dọn dẹp vệ sinh. Sau khi qua phỏng vấn và thử việc (như lau dọn khu vệ sinh ...), người quản lý nhân sự đồng ý nhận anh vào làm, đồng thời yêu cầu anh để lại địa chỉ email để tiện liên lạc. Anh nói: "Tôi không có máy tính". Người quản lý nói với anh rằng đối với công ty phần mềm, một người không có email đồng nghĩa với sự không tồn tại. Vì thế, ông ta lấy làm tiếc là không thể nhận anh được.

Anh thất vọng rời khỏi công ty, trong túi chỉ còn \$10. Đi ngang một cửa hàng thực phẩm, anh chợt nghĩ ra việc mua 10kg khoai tây, lê la đến từng hộ gia đình bán lại. Hai giờ sau anh đã bán hết và có lời. Anh lại làm như vậy nữa, số tiền vốn ban đầu đã tăng lên đáng kể. Anh phát hiện làm công việc này có thể nuôi sống bản thân.

Từ đó anh chăm chỉ làm việc. Nỗ lực cộng với một chút may mắn, công việc của anh ngày càng thành công. Trong năm năm anh lập được một công ty lớn chuyên giao hàng tận nhà. Mọi người chỉ cần đứng ở cửa nhà mình cũng có thể mua được các loại thực phẩm tươi sống. Đến một hôm anh chợt nghĩ đến tương lai, đến gia đình và quyết định đi mua bảo hiểm.

Lúc ký hợp đồng, nhân viên bảo hiểm hỏi địa chỉ email của anh. Anh lại nói: "Tôi không có máy vi tính". Người nhân viên ngạc nhiên: "Ngài có một công ty lớn như thế nhưng lại không có máy vi tính và địa chỉ email sao ? Ngài thử nghĩ xem nếu ngài có máy tính, ngài đã có thể làm được bao nhiêu thứ nữa!"

Anh nói: "Khi đó tôi sẽ trở thành nhân viên vệ sinh của công ty phần mềm máy tính".

Thuần Anh
Theo Internet

Những Phép Suy Ra

Buổi sáng hôm ấy mẹ dắt tôi đến trường. Tôi vào lớp 1. Trời se lạnh. Con đường đất quanh co vừa qua một đêm mưa trở nên lầy lội và trơn trượt. Ngày ấy tôi vẫn còn là một cậu bé nhút nhát. Tôi bám chặt lấy cánh tay mẹ, cánh tay dịu dàng mà tôi ngây thơ nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ rời xa. Nhưng đúng lúc ấy mẹ lại buông tay ra và giục tôi đi một mình. Tôi kêu lên sợ hãi:

- Mẹ ơi, con sợ ngã lắm!

Mẹ chỉ mỉm cười bình thản:

- Ngã thì đứng dậy!

- Nhưng ngã đau lắm!

- Đau thì khóc!

Cái ngày đầu tiên đi học và những câu nói đó của mẹ theo tôi mãi đến bây giờ, khi tôi đã rời xa ngôi nhà thơ ấu. Chúng vô cùng đơn giản, đơn giản như những phép suy ra, nhưng với tôi đó là phương châm quý báu mà chắc hẳn mẹ đã dành cả cuộc đời để đúc kết nên.

Chúng nâng tôi dậy khi tôi ngã đau, giúp tôi đứng vững, giúp tôi bình thản trước cuộc đời đầy biến động. Mọi việc đều có cách giải quyết và rồi ai cũng sẽ vượt qua những khó khăn, thử thách bằng chính ý chí của mình.

Phương Duyên

Hãy Cứ Bơi Đi

Hai con ếch cùng bị rơi vào một cái chén đựng đầy kem. Một con ếch bi quan thất vọng nói: "Chúng ta sẽ chết đuối mất". Nó khóc thật nhiều và với nỗi tuyệt vọng cuối cùng, nó giơ chân lên như để nói "vĩnh biệt".

Trong khi đó con ếch còn lại rất lạc quan, nó nghĩ: "Tuy chưa có thể thoát khỏi nơi đây nhưng không thể ngồi đó bó tay chờ chết". Thế là con ếch nọ bắt đầu bơi để tìm cách thoát thân. Càng bơi vô tình ếch đã khiến kem trở thành bơ. Thế là ếch dần đứng lên được lớp bơ trên cùng rồi

vui mừng nhảy ra khỏi miệng chén.

Bài học ở đây là gì ? Thật dễ nhận ra: đừng chờ chết, hãy cứ bơi đi.

Mao Trí Hùng
Dịch từ Internet

Đừng Sợ Vấp Ngã

Đã bao lần bạn vấp ngã mà không hề nhớ.

Lần đầu tiên chập chững bước đi, bạn đã bị ngã.

Lần đầu tiên tập bơi, bạn uống nước và suýt chết đuối phải không ?

Lần đầu tiên tập chơi bóng bàn, bạn có đánh trúng banh không ?

Không sao đâu, vì ...

Walt Disney từng bị tòa báo sa thải vì thiếu ý tưởng. Ông cũng ném mùi phá sản nhiều lần trước khi sáng tạo nên Disneyland.

Lúc còn học phổ thông, Louis Pasteur chỉ là một học sinh trung bình. Về môn hóa, ông đứng hạng 15 trong số 22 học sinh của lớp.

Lev Tolstoy, tác giả của bộ tiểu thuyết nổi tiếng Chiến Tranh và hoà bình bị đình chỉ học đại học vì "Vừa không có khả năng, vừa thiếu ý chí học tập".

Henry Ford thất bại và cháy túi tới năm lần trước khi thành công.

Ca sĩ opera nổi tiếng Enrico Caruso bị thầy giáo cho là thiếu chất vọng và không thể nào hát được.

Vậy, xin bạn chớ lo sợ thật bại. Điều đáng sợ hơn là bạn đã bỏ qua nhiều cơ hội chỉ vì không cố gắng hết mình.

Bùi Thiện
Theo *Chicken soup for the soul*

Đề Thay Đổi Thế Giới

Khi còn là thanh niên, tôi muốn thay đổi thế giới. Sau đó, tôi hiểu rằng thay đổi thế giới là một điều khó khăn, thế là tôi thử thay đổi đất nước của mình. Khi hiểu rằng không thể làm đất

nước của mình thay đổi, tôi bắt đầu nghĩ đến thành phố quê hương. Và tôi cũng không thể thay đổi thành phố mình. Theo dòng thời gian, tôi đã là một người đàn ông trung niên, tôi thử thay đổi gia đình mình.

Giờ đây khi đã là một ông già, tôi nhận ra rằng điều duy nhất tôi có thể làm được chính là thay đổi bản thân mình. Và rồi tôi chợt nhận ra rằng nếu gắng thay đổi bản thân từ lâu, tôi đã có thể tác động làm thay đổi gia đình mình và điều đó có thể gây ảnh hưởng đến thành phố quê hương. Những thay đổi của thành phố khi ấy sẽ giúp biến đổi đất nước và quả thật tôi đã làm thay đổi được thế giới.

Mao Trí Hùng
Dịch từ Internet

Đề Trở Nên Tự Tin

Người ta thường nói: "Tự tin tương đương với năm mươi phần trăm thành công", vì thế tự tin là điều hết sức cần thiết để mỗi người có thể thành công trong cuộc sống, sự nghiệp ... Có thể nói, tự tin có nghĩa là chúng ta tin tưởng vào chính bản thân mình, tin vào sự lựa chọn của chính mình, hài lòng với những thành quả và mối quan hệ của mình đạt được.

Sau đây là năm cách để bạn có thể tự tin hơn trong mọi tình huống:

1. Hãy vận động

Bạn nên chịu khó thả bộ, cũng có thể đạp xe và làm việc đến khi toát mồ hôi. Tập các bài tập cho não và phổi, điều này sẽ làm bạn tăng sức mạnh thể lực, xóa bỏ mọi nỗi tức giận và khó chịu. Bạn sẽ cảm thấy mình dồi dào sinh lực, làm việc hiệu quả, tự tin. Không có gì tuyệt vời hơn khi thấy bạn trong dáng vẻ nhanh nhẹn, khỏe mạnh, hồng hào. Hãy ra khỏi ghế ngồi và tỏ ra năng động, mạnh mẽ.

2. Hãy quan tâm đến hình thức

Mọi người thường để ý đến vẻ bên ngoài của người khác đầu tiên. Những gì bạn mặc đều thể hiện tính cách, sở thích, phong thái của bạn.

Vậy các bạn nên lưu tâm đến bốn yếu tố sau:

- Phù hợp: dù là ai bạn cũng nên nhớ rằng cách ăn mặc của bạn cần phải phù hợp với môi trường hoạt động.

- Sạch sẽ: Hãy chú ý đến sự sạch sẽ gọn gàng, tránh quần áo tuột chỉ, hay quên cài cúc, hoặc quên kéo dây kéo quần ...

- Giày dép: nên nhớ mọi người đều rất để ý đến giày dép vì một lẽ họ nhìn xuống và lo lắng. Vì vậy bạn hãy luôn giữ cho đôi giày của mình sáng bóng, sạch sẽ.

- Hãy luôn mỉm cười: nụ cười tươi bùng sáng trên khuôn mặt sẽ làm chính bạn dễ chịu và làm người khác thoải mái, vui vẻ, nhưng phải cười đúng lúc đúng chỗ.

3. Hít thở

Cần phải biết giữ gìn và tự kìm nén, nín thở khi thật cần thiết. Hãy học cách hít thở sâu, điều này cần thiết để giúp bạn bình tĩnh, kiềm chế những cơn nóng giận. Hít thật sâu vào lồng ngực, đây là cách thở "từ dạ dày".

4. Hãy nguyên tắc

Giữ vững quan điểm của mình. Hãy đứng giờ và biết lo lắng đến trách nhiệm hiện tại. Không theo đuổi một mục đích không rõ ràng mà phải biết nhận thức và nắm cơ hội. Nhớ rằng mọi chuyện đều có tác động rất lớn với quan hệ nghề nghiệp (chuyên môn) cũng như các quan hệ cá nhân của bạn.

5. Cho và nhận

Hãy cho những gì bạn muốn nhận. Nếu bạn muốn được tôn trọng và yêu quý, hãy tôn trọng và yêu quý mọi người. Nếu bạn muốn thành công hãy giúp người khác thành công. Nếu bạn muốn vui vẻ hơn hãy cứ vui vẻ, mở lòng mình, tự công nhận những thành công của mình, tự tạo ra những niềm vui để tận hưởng niềm vui ấy. Bạn hãy luôn tự nhủ về công việc "những việc này sẽ chẳng có gì là không thể làm được!".

Những người tự tin nhất là những người sống đơn giản. Họ luôn làm cho cuộc sống có ý nghĩa.

Hoàng Công Thảo (st)

Giá Trị Của Bạn

Vị diễn giả nổi tiếng bắt đầu bài thuyết trình của mình bằng cách giơ lên tờ giấy bạc có mệnh giá lớn trong căn phòng có tới 200 người, ông hỏi: "Ai muốn tờ giấy bạc này?". Mọi cánh tay đều giơ lên.

Ông nói: "Tôi sẽ cho một trong các bạn tờ giấy bạc này, nhưng trước khi cho để tôi làm điều này đã". Ông ta vò nhàu tờ giấy bạc rồi hỏi: "Ai vẫn còn muốn lấy tờ giấy bạc này?" Tất cả mọi cánh tay vẫn giơ lên.

"Thôi được rồi - ông nói - Để xem thế nào đây nếu tôi làm điều này". Và ông thả tờ bạc rơi xuống đất rồi dùng mũi giày giẫm nó trên nền nhà. Ông nhặt lên, trông nó dơ bẩn và nhàu nát: "Sao, còn ai muốn tờ bạc này?". Những cánh tay vẫn giơ lên.

Các bạn thân mến, tất cả các bạn đã học một bài học rất quý giá. Không cần biết tôi đã làm gì với tờ bạc này, các bạn vẫn muốn nó bởi vì giá trị của nó đã không hề giảm đi, mệnh giá của nó không hề thay đổi. Rất nhiều lần trong cuộc sống của mình chúng ta ngã gục, bị tơi tả, bị giẫm đạp tơi bời. Trong những trường hợp như vậy, chúng ta cứ ngỡ mình thật vô dụng, chẳng ra gì. Nhưng không cần biết bất cứ chuyện gì xảy ra và sẽ xảy ra, chúng ta quyết sẽ không bao giờ đánh mất giá trị của mình.

Đừng bao giờ để những thất vọng của ngày hôm qua che mờ những giấc mơ rực sáng của ngày mai".

Vì Cuộc Đời, Hãy...

Trích những lời được viết trên tường các trại phong, trại điều dưỡng bệnh AIDS ... của Mẹ Teresa để trại viên đọc và suy ngẫm.

Cuộc đời là một cơ may,
hãy chớp lấy
Cuộc đời là hương sắc,
hãy ngắm nhìn
Cuộc đời là chân phước,
hãy tận hưởng
Cuộc đời là một giấc mơ,
hãy biến thành hiện thực
Cuộc đời là một thách thức,
hãy biết đối đầu
Cuộc đời là một bốn phận,
hãy hoàn thành
Đời là một cuộc chơi,
hãy vào cuộc
Cuộc đời là quý giá,
hãy nâng niu
Cuộc đời vô vàn của báu,
hãy giữ gìn
Cuộc đời là tình yêu,
hãy vui hưởng
Cuộc đời là một bí ẩn,
hãy khám phá
Cuộc đời là ước hẹn,
hãy thực hiện lời hứa
Cuộc đời là u sầu,
hãy vượt qua
Cuộc đời là một ca khúc,
hãy hát lên ...

Thảo Minh Châu
Theo Internet

Đừng

Đừng quên hi vọng, sự hi vọng cho bạn sức mạnh để tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi.

Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình. Chỉ cần tin là mình có thể làm được và bạn lại có lý do để cố gắng thực hiện điều đó.

Đừng lấy của cải vật chất để đo lường thành công hay thất bại. Chính tâm hồn của mỗi con người mới xác định được mức độ "giàu có" trong cuộc sống của mình.

Đừng để những khó khăn đánh gục bạn, hãy kiên nhẫn rồi bạn sẽ vượt qua.

Đừng do dự khi đón nhận sự giúp đỡ, tất cả chúng ta đều cần sự giúp đỡ, ở bất kỳ khoảng thời gian nào trong cuộc đời.

Đừng chạy trốn mà hãy tìm đến tình yêu, đó là niềm hạnh phúc nhất của bạn.

Đừng chờ đợi những gì bạn muốn mà hãy đi tìm kiếm chúng.

Đừng bao giờ cho là bạn đã thất bại khi những kế hoạch và giấc mơ của bạn đã sụp đổ, vì biết được thêm một điều mới mẻ thì đó là lúc bạn tiến bộ rồi.

Đừng quên mỉm cười trong cuộc sống.

Đừng quên tìm cho mình một người bạn thật sự, bởi bạn bè chính là điều cần thiết trong suốt cuộc đời.

Và cuối cùng đừng quên ơn những người đã cho bạn cuộc sống hôm nay với tất cả những gì bạn cần. Bởi vì con cháu đời sau của bạn sẽ xem bạn như tấm gương của chúng.

Đoàn Thị Quỳnh Mai

Dịch từ Internet

Cạm Bẫy

"Người Eskimo đã săn chó sói như thế nào trong vùng băng giá và lạnh cóng của Bắc cực?" là một câu hỏi đã làm nhiều người dày công suy nghĩ để tìm câu trả lời. Những người Eskimo lấy các lưỡi dao thật bén đem nhúng vào máu động vật, sau đó họ mang ra ngoài trời cho đông băng lại. Họ làm như vậy nhiều lần để lớp băng càng lúc càng dày thêm, đến một thời điểm mà lớp băng bằng máu bên ngoài hoàn toàn che giấu lưỡi dao bên trong. Tối đến, họ găm cán dao xuống tuyết. Những con chó sói đánh hơi được mùi máu của thú rừng từ lưỡi dao và mon men đến. Chúng bắt đầu liếm những lớp băng bằng máu đó, càng lúc càng hăng say hơn với tất cả những sự thèm thuồng. Cho đến một lúc những lớp băng bên ngoài lưỡi dao đã tan chảy hết và chạm đến lưỡi dao.

Khi liếm những lưỡi dao, lưỡi của chúng con chó sói bị đứt và chảy máu ra, nhưng chúng lại tưởng đó là máu của thú rừng nên càng liếm hăng say hơn. Càng chảy máu thì nó càng khát, và càng khát thì nó lại càng liếm ... Sáng hôm sau, những người Eskimo chỉ việc đi thu lượm xác của những con chó sói nằm chết bên cạnh những lưỡi dao đó. Cái bên ngoài cạm bẫy bao giờ cũng rất hấp dẫn và thật quyến rũ.

Quốc Khôi

Cây Phiền Muộn

Tôi thuê một người thợ đến chỉnh sửa lại hệ thống điện và một số vật dụng trong nhà. Sau khi kết thúc ngày làm việc đầu tiên đầy mệt nhọc với cả tiếng loay hoay cùng cái bánh xe xì lốp, chiếc máy khoan bị hỏng và cái xe "cổ lỗ sĩ" không chịu nổi máy, anh ấy cũng chịu để tôi chở về nhà. Trông anh ta có vẻ trầm ngâm. Khi về đến cửa nhà, anh dừng lại trước một cái cây nhỏ, lấy hai tay chạm vào phần ngọn của nhánh. Đến lúc mở cửa ra thì trông anh như thay đổi hoàn toàn. Cái gương mặt rám nắng ấy tươi hẳn lên. Anh ôm lấy hai đứa con và ôm hôn vợ mình. Khi anh tiễn tôi về ngang qua cây nhỏ ấy, lòng tò mò trong tôi lại nổi lên. Tôi hỏi anh về những gì mình đã thấy lúc nãy.

- Ô, đó là cây phiền muộn của tôi đấy! - Anh trả lời - Tôi biết mình sẽ không tránh khỏi những rắc rối trong nghề nghiệp, nhưng chúng không phải dành cho gia đình tôi, vợ và con tôi. Cho nên tôi để chúng lên cái cây ấy khi trở vào nhà và bảo Chúa hãy chăm nom chúng giùm. Sáng hôm sau tôi lại lấy chúng ra. Điều vui nhất là ... - anh cười hóm hỉnh - lúc đó những thứ khó chịu ấy không bao giờ còn lại nhiều như lúc tôi treo chúng lên hôm trước nữa".

Kiều Nga

Theo Internet

Lựa Chọn

Một người phụ nữ ra khỏi nhà và nhìn thấy ba người đàn ông râu dài bạc trắng đang ngồi trên băng ghế đá ở sân trước. Bà không hề quen ai trong số họ. Tuy nhiên, vốn là người tốt bụng, bà nói: "Tôi không biết các ông nhưng chắc là các ông đang rất đói, xin mời các ông vào nhà ăn một chút gì đó".

"Ông chủ có nhà không?" - họ hỏi.

"Không, chồng tôi đi làm rồi" - bà trả lời.

"Thế thì chúng tôi không thể vào được" - họ đáp.

Buổi chiều, khi chồng trở về bà kể lại câu chuyện. Người chồng muốn biết họ là ai nên bà lại ra mời ba người đàn ông - vẫn chờ từ sáng - vào nhà.

"Ba chúng tôi không thể vào nhà bà cùng một lúc được" - họ trả lời.

"Sao lại thế?" - người phụ nữ ngạc nhiên.

Một người giải thích: "Tên tôi là Tình Yêu, ông này là Giàu Sang, còn ông kia là Thành Công. Bây

giờ hai vợ chồng bà hãy quyết định xem ai trong chúng tôi sẽ là người được mời vào nhà".

Người phụ nữ đi vào và kể lại toàn bộ câu chuyện. "Tuyệt thật - người chồng vui mừng - Đây đúng là một cơ hội tốt. Chúng ta hãy mời ngài Giàu Sang. Ngài sẽ ban cho chúng ta thật nhiều tiền bạc và của cải". Nhưng người vợ không đồng ý: "Anh yêu, tại sao chúng ta lại không mời ngài Thành Công nhỉ ? Chúng ta sẽ có quyền cao chức trọng và được mọi người kính nể". Hai vợ chồng tranh cãi một lúc lâu mà vẫn chưa quyết định được. Cô con gái này giờ yên lặng đứng nghe trong góc phòng bỗng đề nghị: "Chúng ta nên mời ngài Tình Yêu là tốt hơn cả. Nhà mình sẽ tràn ngập tình thương yêu ấm áp và ngài sẽ cho chúng ta thật nhiều hạnh phúc". "Có lẽ chúng ta nên nghe lời khuyên của con gái - người chồng suy nghĩ rồi nói với vợ - Em hãy ra ngoài và mời ngài Tình Yêu, đây chính là người khách chúng ta mong muốn".

Người phụ nữ ra ngoài và hỏi: "Ai trong ba vị là Tình Yêu ? Xin mời vào và trở thành khách của chúng tôi". Thần Tình Yêu đứng dậy và đi vào ngôi nhà. Hai vị thần còn lại cũng đứng dậy và đi theo ông ta. Vô cùng ngạc nhiên, người phụ nữ hỏi: "Tôi chỉ mời ngài Tình Yêu. Tại sao các ông cũng vào ? Các ông đã nói không thể vào cùng một lúc kia mà ". Hai người bèn cùng nhau trả lời: "Nếu bà mời Giàu Sang hoặc Thành Công thì sẽ chỉ một mình người khách được mời đi vào. Nhưng vì bà mời Tình Yêu nên cả ba chúng tôi sẽ cùng vào. Bởi ở đâu có Tình Yêu thì ở đó sẽ có Thành Công và Giàu Sang".

Tạ Thùy Linh
Từ Internet

Giá Trị Của Nghịch Cảnh

Những nông dân ở miền nam Alabama đã quen trồng chỉ mỗi một thứ là cây bông (dùng để xe chỉ, dệt vải).

Một năm kia những con sâu bọ đáng sợ đã tàn phá cả vùng. Năm sau những người nông dân đem nhà cửa của họ đi cầm cố để có tiền và tiếp tục trồng cây bông, hi vọng vào một kỳ gặt hái tốt đẹp. Thế nhưng khi những cây bông bắt đầu mọc, những con sâu bọ đó lại đến và phá sạch hầu hết các cánh đồng.

Một số ít người "sống sót" qua hai năm đó đã quyết định trồng thử một thứ mà trước đây họ chưa bao giờ trồng - cây đậu phộng. Và kết quả là đậu phộng của họ đã nhanh chóng được thị trường ưa chuộng, đến nỗi lợi tức của năm đó đủ để họ trả hết nợ của hai năm trước. Kể từ đó họ trồng đậu phộng và rất phát đạt.

Và rồi bạn biết những người nông dân đó đã làm gì không ? Họ trích một phần tài sản to lớn của mình để dựng một đài kỷ niệm ngay giữa trung tâm thành phố ghi công "những con sâu bọ". Bởi nếu không vì những con sâu đó họ sẽ không bao giờ khám phá ra đậu phộng. Họ sẽ mãi mãi chỉ đủ ăn với nghề trồng cây bông từ thế hệ này qua thế hệ khác.

Chúng ta thường than oán mỗi khi rơi vào nghịch cảnh. Thế nhưng nghịch cảnh đều có giá trị của nó. Và nếu chúng ta không bỏ cuộc, không đầu hàng, ngược lại nếu chúng ta coi đó như là những cơ hội để phấn đấu vươn lên, chắc chắn chúng ta sẽ khám phá được những giá trị quý báu.

Quốc Khôi

Khóc...

Ai cũng đã một lần khóc, lần đầu tiên khi cất tiếng khóc chào đời.

Cô giáo khóc khi thấy học trò mình không cố gắng, rồi lại khóc khi thấy học trò mình thành danh bước vào đời.

Người học trò khóc khi chập chững vào lớp Một, lại khóc khi tạm biệt cô, thầy, và bạn, và mái trường.

Có những ông bố, bà mẹ khóc vì đứa con hỗn xược, rồi lại rơi nước mắt khi thấy con mình bấy lâu ham chơi, nay đã biết suy nghĩ nhiều về những việc mình cần làm.

Anh công nhân khóc khi bị sếp trách mắng, rồi lại khóc khi thấy sản phẩm của mình được tung ra trên thị trường.

Bác nông dân khóc khi thấy lúa mình bị sâu bệnh, thất mùa, đàn con nheo nhóc, rồi lại khóc khi một đứa rời xóm nghèo lên Sài Gòn ăn học.

Những em bé mồ côi khóc vì chưa một lần biết mặt bố mẹ, rồi em lại khóc khi có gia đình nào đó dang tay đón em rời mái ấm tình thương.

Suốt dọc đường đời biết bao giọt nước mắt đã rơi, có những giọt nước mắt buồn, có những giọt nước mắt vui ... Nhưng dù thế nào thì những ai đó ơi, hãy cố gắng vượt qua tất cả để đích đến cuối cùng là một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc.

Dương Kim Ngân

Bồng Chốc...

Bồng chốc, bạn nhận ra rằng có một sự khác biệt tinh tế giữa việc giữ chặt một bàn tay với việc trói buộc một tâm hồn ...

... rằng tình yêu không luôn là điểm tựa và chung sống không đồng nghĩa với sum vầy ...

... rằng nụ hôn không phải là khế ước và những món quà không phải bao giờ cũng là những lời hứa chân thành ...

... rằng có nhiều ngày nắng cũng mang đến những nỗi buồn không kém những chiều mưa ...

Và bạn học được cách ngẩng cao đầu chấp nhận thất bại, điềm tĩnh như một người lớn chứ

không khóc lóc như một đứa bé ...

Và bạn bắt tay vào việc ngay hôm nay chứ không trông chờ vào những dự án viễn vông của ngày mai ...

Và bạn tự trồng hoa trong vườn nhà để tô đẹp cuộc sống, không trông chờ người khác mang hoa đến ...

Và bạn nhận ra rằng bạn có thể chịu được ... rằng bạn thật sự mạnh mẽ ... rằng cuộc sống đáng yêu hơn bạn tưởng ...

Võ Thanh Sử
Dịch từ Internet

Một Chút Trong Cuộc Sống

Có nên xem thường những điều nhỏ bé trong cuộc sống ? Nó chỉ là một chút không đáng quan tâm ? Không đâu bạn ạ ?

Một chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành một ngọn núi lớn.

Một chút những bước chân có thể đạt đến hàng dặm.

Một chút hành động của tình yêu thương và lòng tử tế cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.

Một chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.

Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.

Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.

Một chút ký ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.

Một chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.

Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.

Và một chút những điều nhỏ bé ấy, kỳ diệu thay có thể mang đến niềm hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.

Hồng Hạnh
Từ Internet

Những Chậu Hoa Phong Lữ Thảo

Là con thứ năm trong một gia đình có bảy đứa trẻ, tôi theo học cấp I cùng trường với các anh chị tôi. Mỗi năm, mẹ tôi lại dự cùng một lễ khai giảng, tham dự cuộc họp với cùng những giáo viên, điều khác biệt duy nhất là tên của những đứa con. Và các con của bà đều có dịp tham gia ngày hội hoa truyền thống hằng năm của trường, tổ chức vào đầu tháng năm, đúng dịp lễ Các bà mẹ.

Tôi được tham gia ngày hội hoa khi lên lớp Ba. Tôi muốn dành cho mẹ một điều ngạc nhiên nhưng tôi không có xu nào cả. Tôi tìm đến chị lớn của tôi, cho chị biết dự tính của mình. Chị cho tôi ít tiền, và tôi đến trường tìm một chậu hoa đẹp nhất. Tôi bí mật mang về nhà, và với sự giúp sức của chị tôi, chúng tôi giấu chậu hoa trên cổng nhà hàng xóm. Tôi rất lo mẹ sẽ khám phá ra món quà, nhưng chị tôi trấn an rằng mẹ sẽ không biết đâu và sự thật đúng thế ...

Khi ngày lễ đến, tôi hãnh diện tặng mẹ chậu hoa phong lữ đỏ thắm. Tôi nhớ mãi đôi mắt sáng ngời niềm vui của mẹ khi nhận món quà ...

Năm tôi 15 tuổi, đến lượt em tôi vào lớp 3. Cũng vào đầu tháng năm, con bé đến thăm thì với tôi rằng nó muốn dành cho mẹ một sự ngạc nhiên. Giống chị tôi đã làm với tôi, tôi cho con bé ít tiền. Em tôi háo hức chạy vụt đi. Từ trường trở về, con bé khoe với tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm bọc trong túi giấy, được giấu dưới áo. "Em đã tìm được chậu hoa đẹp nhất", con bé thì thầm ...

Với niềm vui đang nắm giữ một điều bí mật, tôi giúp em tôi giấu chậu hoa trên cổng của nhà hàng xóm, khẽ trấn an em rằng mẹ sẽ không phát hiện trước khi ngày lễ đến. Khi em tôi trao quà cho mẹ, tôi đang nép sau bờ rào chia sẻ sự hãnh diện của em và niềm vui của mẹ. Nhắc trông thấy tôi, mẹ gửi cho tôi một nụ cười đầy ý nghĩa ... Tôi mỉm cười đáp lại, thầm hiểu rằng mẹ đã biết tất cả ... Tôi tự hỏi làm thế nào mẹ có thể ngạc nhiên và thích thú trước cùng một món quà mà mẹ đã biết trước của sáu đứa con. Nhưng nhìn đôi mắt mẹ lấp lánh niềm vui khi nhận quà từ tay đứa em bé bỏng, tôi biết mẹ đã không hề giả vờ ...

Võ Hoàng Lan

Từ internet

Hộp Bút Chì Dành Cho Mẹ

Chuông điện thoại văn phòng reo vang. Giọng một phụ nữ xa lạ giới thiệu mình là mẹ một cậu bé bảy tuổi và bảo rằng bà đang cận kề với cái chết. Vị bác sĩ chữa bệnh khuyên bà hãy cân nhắc kỹ lưỡng trước khi quyết định nói sự thật đừng để làm đứa con nhỏ của bà quá đau buồn. Bà ngổ ý xin những lời khuyên. Tôi nói với bà là trái tim chúng ta thường "sáng suốt" hơn bộ óc và tôi nghĩ bà biết phải làm điều gì đó tốt đẹp nhất cho con bà. Tôi mời bà tham dự buổi diễn thuyết của tôi về đề tài trẻ em đối phó như thế nào khi cảm nhận cái chết của người thân. Bà hứa sẽ đến dự.

Hôm tôi diễn thuyết, tôi trông thấy một người phụ nữ tiểu tụy xanh xao được hai người đàn ông dìu vào phòng. Tôi trình bày về sự kiện trẻ em có thể giải quyết sự thật tốt hơn từ chối nó, ngay cả sự khước từ nhằm tránh làm cho chúng tổn thương. Tôn trọng trẻ em nghĩa là không che giấu những buồn thảm trong gia đình mà phải kể hết cho chúng nghe. Vào giờ giải lao, bà loạng choạng bước về phía tôi, mắt đầm lệ: "Điều đó xuất phát từ tận con tim! Tôi biết là mình

phải kể cho con nghe sự thật". Bà nói sẽ làm điều ấy trong đêm đó.

Sáng hôm sau bà gọi điện thoại đến. Tôi có thể biết rõ câu chuyện qua giọng nói nghẹn ngào. Đêm, khi cả hai mẹ con cùng ở nhà bên nhau, bà đã đánh thức thằng bé dậy trước khi nói khẽ vào tai nó: "Derek, mẹ có chuyện muốn nói với con!". Cậu cắt lời bà, nói nhanh: "Ôi! Mẹ yêu, mẹ đừng nói là mẹ sắp từ giã cõi đời phải không?". Bà ôm chặt cậu vào lòng, cả hai cùng nức nở, bà đáp: "Đúng vậy con ạ!". Vài phút sau, cậu bé đòi bước xuống đất. Cậu nói mình đã để dành sẵn cho bà một món đồ. Đằng sau tủ ngăn kéo của cậu là hộp bút chì cũ kỹ. Bên trong chứa bức thư với dòng chữ nguệch ngoạc: "Tạm biệt mẹ thân yêu! Con luôn yêu mẹ".

Tôi không rõ đến bao lâu cậu bé mới hiểu được nỗi lòng người mẹ. Tôi chỉ biết hai ngày sau bà mẹ qua đời. Và hộp bút chì cùng bức thư đã nằm gọn trong hộp nữ trang của bà.

Hoàng Thảo

Dịch từ *Chicken soup for the grieving soul*

Sức Mạnh Người Mẹ

Ngày xưa có hai bộ lạc xung khắc với nhau cùng sống trên dãy Andes, một bộ lạc sống ở ngọn núi thấp còn bộ lạc kia sống trên ngọn núi cao. Một ngày nọ, bộ lạc ở trên núi cao xuống xâm lược bộ lạc ở ngọn núi thấp và họ đã bắt cóc một đứa bé đem về lãnh địa của mình. Những cư dân của bộ lạc ở vùng núi thấp không biết làm thế nào để leo lên núi cao. Họ cũng không biết đường đi nào mà người trên núi cao thường dùng, không biết làm thế nào để lũng ra được những người của bộ lạc vùng núi cao trong địa hình đồi dốc như thế.

Họ đã cố gắng dùng hết cách này đến cách khác để leo lên núi cũng như cố gắng tìm đường lên núi để tìm đem đứa bé trở về ... Sau vài ngày nỗ lực tìm kiếm, họ chỉ lên được vài trăm mét. Cảm thấy vô vọng và không thể lo liệu được, những người trong bộ lạc dưới núi thấp xem như vô phương tìm kiếm, và họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc để trở về làng.

Đúng lúc ấy, họ nhìn thấy mẹ của đứa bé đang đi về phía họ. Họ nhận ra cô đang dìu đứa bé trên lưng đi xuống từ một ngọn núi mà bọn họ đã không tìm ra được để leo lên.

Một người đàn ông không khỏi ngạc nhiên: "Nhờ đâu mà cô có thể làm được như thế khi ngay cả chúng tôi - những người đàn ông tài ba và mạnh mẽ nhất làng - cũng không thể làm được?".

Cô từ tốn đáp: "Bởi vì nó là con của tôi!".

Mai Anh

Theo Internet

Thư Tình

Nếu nhà tôi bị cháy, tôi sẽ ưu tiên cứu ba thứ mà tôi cho là quý báu nhất đối với mình: album lễ cưới của vợ chồng tôi, máy tờ giấy ghi cách thức chế biến thức ăn do bà nội tôi ghi lại và vài lá thư tình của chồng tôi viết trên tờ giấy vở xé ra.

Chỉ có ba lá thư tình thôi trong cả cuộc đời dài, vì sau ngày cưới chồng tôi không viết lá thư nào nữa. Tuy nhiên, nói cho đúng, chồng tôi không ngưng viết thư tình đâu, nhưng viết một cách hoàn toàn khác với thư tình trước ngày cưới, thể thôi. Tôi xin nêu vài ví dụ. Sau đây là một thư để lại trên bàn giấy vào tuần trước:

“Em yêu, phải cẩn thận khi vào chuồng ngựa nhé, đừng đi trơn lắm đó. Anh”

Hoặc lá thư sau đây để cạnh điện thoại, viết trên tờ thực đơn của một tiệm ăn:

“Anh đã tắt máy giặt và trả các băng video rồi. Có vài tờ hóa đơn đây nè. Đừng lo bữa ăn tối nhé. Anh sẽ mang ít món về ăn”.

Bạn thấy đó, các thư này không có thứ âm nhạc như thư tình ngày xưa: “Hãy đoán xem anh yêu em biết mấy...” hoặc: “Anh luôn yêu và nhớ em...”. Tuy nhiên, xét cho kỹ, chúng cùng nói một thứ chuyện như nhau, đó là chuyện tình yêu phải không bạn. Phụ nữ chúng tôi mong muốn chồng mình cứ viết cho chúng tôi, viết gì cũng được, vì chúng tôi luôn xem đó là tình yêu dành cho mình. Và đó là hạnh phúc chứa chan.

Nacy Shulins

Every day I love you more

N.T.Đ.A sưu tầm

Hãy Bắt Đầu Từ Chính Mình

Ngày xưa, có một nhà vua trị vì vương quốc nọ rất thịnh vượng. Một hôm, ông quyết định vi hành đến những miền đất xa xôi của đất nước. Khi trở về cung điện, ông than phiền chân ông rất đau đớn vì lần đầu tiên đi một chuyến dài ngày như thế trên con đường rất gồ ghề và lởm chởm đá vụn. Nhà vua ban lệnh cho mọi người phải phủ da thuộc lên khắp các con đường của vương quốc. Rõ ràng việc này cần hàng triệu da bò và sẽ tiêu phí rất nhiều tiền của.

Một hầu cận thông minh dũng cảm tâu với nhà vua: “Sao bệ hạ lại dùng tiền một cách không cần thiết như thế? Sao bệ hạ không đo cắt một miếng da vừa với chân mình?”.

Nhà vua rất ngạc nhiên nhưng rồi ông chấp thuận gợi ý của người hầu cận để làm một “đôi giày” cho riêng mình.

Bài học vô giá từ câu chuyện này là: để thế giới này trở thành một nơi hạnh phúc, tốt hơn hết hãy thay đổi chính mình.

Mao Trí Hùng

Dịch từ *Internet*

Khi Con Lũ Đi Qua

Khi cơn lũ đất trời đi qua, nó cuốn phăng tất cả: sự no ấm, bình yên, những ước mơ, nụ cười...

Khi cơn lũ của dòng đời cuốn tôi, sự mỗi mệt chán chường cứ đè lên đôi vai, chờ buông xuôi, nhận chìm!

Trong cơn lũ đất trời, ta thấy sự vượt lên của những sinh linh bất hạnh, những tấm lòng nhân ái, và sự hi sinh cao cả.

Trong cơn lũ cuộc đời, lúc khó khăn tôi thấy được lòng người, nghiệm ra lẽ sống.

Lũ của đất trời rồi cũng sẽ rút đi, chỉ còn đọng lại phù sa, cây cỏ lại xanh tươi, kết trái.

Cơn xoáy cuộc đời rồi cũng qua, lòng ta lại bình yên, thanh thản.

Hãy biết chống chọi với lũ! Ta sẽ có phù sa và sự yên bình tâm hồn, và sẽ thấy nó không phải lúc nào cũng vô ích hoàn toàn.

Nguyễn Đăng Khoa

Lính Cứu Hỏa

Người mẹ trẻ đau khổ nhìn đứa con đang bị bệnh bạch cầu đến giai đoạn chót. Mặc dù trái tim người mẹ tan nát, cô vẫn quả quyết mạnh mẽ. Như mọi người mẹ khác, cô muốn con mình lớn lên và đạt được mọi ước mơ của nó. Bây giờ thì chuyện đó đã không thể được nữa, nhưng cô vẫn muốn tạo ra cho con một điều kỳ diệu.

Cô nắm tay con và hỏi:

- Con có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ trở thành gì khi lớn lên không ? Con có mơ ước về điều mà con sẽ làm trong cuộc đời mình ?

- Mẹ à, con vẫn ước mơ sẽ trở thành lính cứu hỏa khi lớn lên.

Người mẹ mỉm cười. Ngay ngày hôm đó cô đến đội cứu hỏa giải thích ước mơ của con mình và xin cho con cô được đi một vòng trên xe cứu hỏa.

Người lính cứu hỏa tên Bob nói:

- Chúng tôi có thể làm hơn thế nữa nếu có có thể chuẩn bị cho con vào 7 giờ sáng, chúng tôi sẽ cho cậu bé trở thành lính cứu hỏa danh dự của cả ngày. Cậu bé có thể tới trạm cứu hỏa, ăn cùng chúng tôi, chạy cùng chúng tôi tới tất cả các vụ cứu hỏa trong ngày. Và nếu cô cho chúng tôi kích cỡ của con cô, chúng tôi sẽ làm cho cậu bé một bộ đồng phục lính cứu hỏa dành riêng cho cậu và một cái mũ cứu hỏa - không phải là đồ chơi - với phù hiệu lính cứu hỏa trên đó, một bộ

áo nhựa màu vàng như cửa chúng tôi và ủng cao su.

Ba ngày sau, người lính cứu hỏa Bob đến đón cậu bé, mặc cho cậu bộ đồng phục của lính cứu hỏa và đưa cậu từ giường bệnh đến chiếc xe cứu hỏa đang chờ. Hôm đó có ba cú điện thoại gọi cứu hỏa và cậu bé tham dự cả ba cuộc xuất quân.

Với giấc mơ trở thành sự thật, với tất cả tình yêu và sự quan tâm săn sóc mà mọi người dành cho, cậu bé vô cùng xúc động và hạnh phúc. Cậu đã sống thêm được ba tháng - một thời gian dài hơn mức tất cả các bác sĩ tiên đoán.

Một đêm nọ, tất cả các dấu hiệu sự sống của cậu bé tụt xuống một cách đột ngột. Người y tá trưởng nhớ đến ngày mà cậu bé sống như một lính cứu hỏa. Cô gọi cho chỉ huy lính cứu hỏa và hỏi có thể gửi một người lính cứu hỏa mặc đồng phục đến với cậu trong lúc này không. Người chỉ huy trả lời: "Chúng tôi sẽ có mặt trong vòng năm phút nữa. Cô có thể giúp chúng tôi một việc được không ? Khi cô nghe tiếng và ánh chớp phát ra từ xe cứu hỏa chạy đến thì xin cô thông báo qua radio cho toàn bệnh viện nghe rằng đó không phải là có báo động cháy. Đó chỉ là đội cứu hỏa đến để chia tay với một trong những thành viên tuyệt vời nhất của mình. Và xin cô hãy mở cửa sổ phòng cậu bé. Xin cảm ơn".

Khoảng năm phút sau, xe cứu hỏa với cả móc và thang chạy đến bệnh viện, dựng cái thang lên cho đến cửa sổ phòng cậu bé ở lầu 3. Mười bốn lính cứu hỏa nam và hai lính cứu hỏa nữ trèo qua thang vào phòng cậu bé. Họ ôm cậu và nói với cậu bé rằng họ rất yêu cậu. Cậu bé ngược nhìn người chỉ huy và nói:

- Thừa chỉ huy, vậy cháu là lính cứu hỏa thật sự phải không ?

- Phải, cháu là lính cứu hỏa thật sự - người chỉ huy nói.

Với những lời nói đó, cậu bé mỉm cười và nhắm mắt lại mãi mãi ...

P.T.
Theo Internet

Nước Mắt Người Cha

Người cha làm nghề sửa khóa, nuôi đứa con trai bại liệt đã mất mẹ. Năm nào cũng vậy, đến mùa Noel, một công ty dịch vụ thường thuê người cha đóng vai ông già Noel. Đêm lễ, người con nằm một mình trong căn phòng nghèo nàn, trống vắng, người cha phải đến những địa chỉ qui định. Mỗi khi đến những nhà đang sum vầy hạnh phúc, chúc những lời tốt đẹp, miệng ông cười rất tươi nhưng lòng đau nhói. Người cha đang nghĩ đứa con ở nhà một mình ...

Sau đêm lễ, người cha kể cho con nghe về ông già Noel. Nào là râu ông bạc trắng, miệng ông cười rất tươi, tay ông lắc chuông vàng, vai mang túi quà, lòng tràn đầy tình thương trẻ thơ ... Và ông sẽ đi bất cứ nơi đâu, đến không thiếu một đứa trẻ nào.

- Thế khi nào ông già Noel đến nhà mình hở ba ?

- Chắc sang năm con ạ!

Một năm nữa lại trôi qua. Người cha đến công ty đăng ký việc làm và đóng lệ phí một suất.

Đêm Noel, người con nằm mong ngóng và tưởng tượng mọi điều. Chợt ông Noel xuất hiện, đúng như hình ảnh người cha đã từng kể. Đến bên cậu, ông già nhẹ nhàng âu yếm:

"Ta biết con rất ngoan, rất yêu cha của con, con rất tốt bụng, con rất dũng cảm. Con rất ... Chúc con một đêm an lành, nhiều hồng phúc ... Chúc con ...".

Ông già Noel đi rồi, lòng cậu tràn ngập hạnh phúc. Cậu nhủ lòng sẽ kể với cha rằng ông già Noel rất nhân từ, rất yêu trẻ thơ và còn khóc với mình nữa cơ!

Nguyễn Đăng Khoa

Món Quà Của Cha

Một chàng trai sắp tốt nghiệp đại học. Đã từ lâu anh mơ ước một chiếc xe thể thao tuyệt đẹp được trưng bày ở cửa hiệu. Và anh đã nói với cha điều ước muốn đó. Ngày tốt nghiệp đến, anh náo nức chờ đợi ... Buổi sáng, người cha gọi anh và phòng riêng. "Con trai, ta rất tự hào về con!" - ánh mắt ông nhìn anh thật triu mến. Rồi ông trao cho anh một hộp quà được gói rất trang trọng. Ngạc nhiên, chàng trai mở hộp quà và thấy một quyển sách được bọc bằng vải da, có tên chàng trai được mạ vàng. Tức giận, anh ta nói lớn tiếng: "Với tất cả tiền bạc mà cha có sao lại chỉ có thể tặng con một quyển sách này thôi?". Rồi anh chạy vụt ra khỏi nhà, vứt quyển sách vào góc phòng.

... Nhiều năm trôi qua, chàng trai giờ đã là một nhà kinh doanh thành đạt. Anh có một ngôi nhà khang trang và một gia đình hạnh phúc. Nhưng người cha đã già và một hôm anh nghĩ mình cần phải đi gặp cha. Anh đã không gặp ông ấy kể từ ngày tốt nghiệp. Trước lúc lên đường, anh nhận được một bức điện tín báo rằng người cha đã qua đời và ông trao toàn bộ quyền sở hữu cho con trai. Anh cần phải trở về ngay lập tức để chuẩn bị mọi việc.

Khi bước vào ngôi nhà của cha, bỗng nhiên anh cảm thấy một nỗi buồn và ân hận khó tả xâm chiếm tâm hồn anh. Đứng trong căn phòng ngày xưa, những ký ức trong anh ùa về ... Và bất chợt, anh nhìn thấy quyển sách khi xưa nằm lẫn trong những tập giấy tờ quan trọng của cha ở trên bàn, nó vẫn còn mới nguyên như lần đầu anh nhìn thấy cách đây nhiều năm. Nước mắt lăn dài, anh lần giở từng trang, bỗng có vật gì đó rơi ra ... Một chiếc chìa khóa! Kèm theo đó là tấm danh thiếp ghi tên người chủ cửa hiệu, nơi có bán chiếc xe thể thao mà anh từng mơ ước. Trên tấm danh thiếp còn ghi ngày tốt nghiệp của anh và dòng chữ "đã trả đủ".

Nhật Nam
Theo Internet

Giáng Sinh Đẹp Nhất

Buổi tiệc Giáng sinh đã mãn. Mọi người vẫn còn nán lại bên bàn hồi tưởng về những ngày Giáng sinh thuở nhỏ. Câu chuyện chẳng mấy chốc xoay quanh đề tài là Giáng sinh đẹp nhất của mỗi người. Chuyện tiếp chuyện, nhưng vẫn có một chàng trai ngồi lặng thinh không nói gì. Mọi người bảo: "Này Frank, thế Giáng sinh đẹp nhất của cậu vào lúc nào?". Frank bấy giờ mới lên tiếng: "Giáng sinh đẹp nhất của tôi là mùa Giáng sinh mà tôi chẳng nhận được món quà nào cả". Mọi người ngạc nhiên, họ nóng lòng muốn nghe câu chuyện. Và Frank bắt đầu kể:

"Tôi lớn lên ở New York. Đó là một tuổi thơ khá ảm đạm vì gia đình chúng tôi rất nghèo. Tôi mồ côi mẹ từ khi mới 8 tuổi. Cha tôi cũng có việc làm, nhưng ông chỉ làm hai hoặc ba ngày một tuần. Thế là cũng tốt lắm rồi. Chúng tôi sống kiểu lưu động, rày đây mai đó, chạt vật lăm mới đủ ăn, đủ mặc. Lúc ấy tôi còn nhỏ và không chú ý gì.

Cha tôi là một người đàn ông giàu lòng tự trọng. Ông ấy chỉ có độc nhất một bộ áo quần và chỉ mặc nó để đi làm việc. Khi về nhà ông cởi áo vest ra, còn thì ngồi vào ghế với somi, cà vạt và cả áo ghilê. Cha có một chiếc đồng hồ bỏ túi cũ kỹ và khá lớn. Đó là quà của mẹ tôi tặng cha. Mỗi khi cha ngồi, dây đeo đồng hồ ở chỗ túi đựng thường tòi ra ngoài. Chiếc đồng hồ đó là tài sản quý giá nhất của cha. Nhiều lần tôi thấy cha chỉ ngồi yên ngấm nhìn chiếc đồng hồ quý của mình. Tôi đoán chắc cha đang nghĩ về mẹ tôi.

Năm ấy, khi tôi tròn 12 tuổi, bộ đồ chơi thí nghiệm là một cái gì đó rất lớn lao. Trị giá của một bộ đồ như thế là 2 USD. Một số tiền quá lớn đối với bọn trẻ yêu thích bộ đồ chơi này, trong đó có tôi. Tôi nỉ nèo với cha cả tháng trời trước Giáng sinh để mong có được nó. Các bạn biết đấy, tôi cũng hứa hẹn đủ điều như những đứa trẻ khác: "Con sẽ ngoan, con sẽ làm việc, con sẽ không vùi vĩnh gì thêm". Cha tôi chỉ đáp: "Để xem xem".

Ba ngày trước Giáng sinh, ông dẫn tôi đến chợ lưu động. Ở đó, người ta bán hàng trên những chiếc xe ngựa. Họ bán hàng hạ giá và bạn có thể mua được một món hàng tốt. Cha dẫn tôi đến một quầy hàng, chọn cho tôi một ít đồ chơi nhỏ rồi hỏi: "Này con, con có thích những thứ như vậy không?". Tôi dĩ nhiên chỉ trả lời: "Không, con chỉ muốn một bộ đồ thí nghiệm cơ!". Chúng tôi đi hết mọi quầy hàng. Cha đưa cho tôi xem hết những món đồ chơi như xe hơi, súng ... nhưng tôi đều từ chối. Tôi nào có nghĩ rằng cha không đủ tiền để mua một bộ đồ thí nghiệm cho tôi. Sau cùng cha bảo: "Thôi, bây giờ tốt nhất là cứ về nhà đã và hôm sau hẵng quay lại".

Trên đường về nhà, tôi cứ nói mãi về bộ đồ thí nghiệm đó. Tôi chỉ muốn một bộ đồ thí nghiệm thôi. Đến bây giờ tôi mới hiểu ra lúc ấy cha tôi đã đau khổ đến chừng nào khi không cho tôi được nhiều hơn. Cha hẳn đã nghĩ mình không xứng đáng là một người cha, và cả tự nguyên rửa mình vì cái chết của mẹ tôi. Khi lên bậc cấp vào nhà, cha hứa sẽ tìm cách mua cho tôi bộ đồ thí nghiệm đó. Đêm đó tôi gần như không ngủ. Tôi tưởng tượng mình sẽ tự sáng chế thứ này thứ kia.

Ngày hôm sau, sau khi xong việc, cha dẫn tôi trở lại chợ. Trên đường đi, tôi còn nhớ cha đã mua một ổ bánh mì và kẹp vào nách mang theo. Ở quầy đầu tiên, cha bảo tôi hãy chọn lấy bộ đồ thí nghiệm mà tôi yêu thích. Chúng giống nhau cả, nhưng tôi vẫn xem xét, lục lọi như thế đã cát tìm vàng. Tôi tìm được bộ đồ thí nghiệm tôi yêu thích và nói gần như reo lên: "Cái này nè cha!".

Tôi còn nhớ hình ảnh cha tôi thọc tay vào túi lấy tiền. Khi ông lấy 2 USD ra, một tờ đã rơi xuống đất. Ông cúi người xuống lượm tiền, và vì thế sợi dây đồng hồ trong túi áo rớt ra, xoay vòng trên nền đất. Không có chiếc đồng hồ. Trong tích tắc, tôi hiểu cha đã bán nó rồi. Cha đã bán chiếc đồng hồ, tài sản quý nhất của mình, để mua cho tôi một bộ đồ chơi thí nghiệm. Ông bán chiếc đồng hồ, món quà cuối cùng mà mẹ tôi tặng cha ...

Tôi chụp vội lấy tay cha và hét lên: "Không!". Chưa bao giờ tôi chụp lấy tay cha như thế, chưa bao giờ tôi hét lên với cha như thế. Tôi nhớ cha đã nhìn tôi, một cái nhìn đầy cả sự ngạc nhiên, lạ

lắm. "Không, cha không phải mua cho con bất cứ thứ gì - Tôi ứa nước mắt - Cha, con biết cha rất yêu con".

Chúng tôi rời khu bán hàng và tôi nhớ cha nắm tay tôi suốt dọc đường về".

Frank nhìn mọi người: "Bạn biết không, chẳng có tiền bạc nào có thể đủ để mua giây phút đó. Giây phút mà tôi hiểu rằng cha yêu tôi hơn bất cứ điều gì trên thế gian này".

Võ Ca Dao
Dịch từ Internet

Kho Báu Dưới Lòng Đất

Mẹ tôi là người thích lưu giữ mọi đồ vật cũng như niềm vui thú trồng trọt thừa hưởng từ ông ngoại. Sau khi cưới nhau, bố mẹ mua nhà ở California và chuyển đến sống ở đó nhưng thói quen tiết kiệm vẫn còn. Bằng xẻng và cuốc, khu vườn cần cỗi dần dần xanh tốt với đầy những cây lê, hạnh, ổi, hoa hồng, loa kèn.

Trong nhiều năm làm việc trong vườn, mẹ đã đào được một số đồ chơi hỏng bị ai đó bỏ đi. Chú lính nhựa cầm súng đã sút hỏng, các chàng cao bồi cưỡi ngựa bị gãy chân, những viên bi rạn nứt. Phần lớn mọi người sẽ ném những món đồ chơi hỏng này vào sọt rác nhưng mẹ lại xem chúng như báu vật. Khi chị em chúng tôi trêu mẹ về điều này, mẹ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười.

"Các con hãy nghĩ, ngôi nhà cũng có lịch sử riêng của chúng. Phải có con trẻ của ai đó từng sống và trưởng thành từ đây" - Mẹ thường bảo như thế.

Những món đồ chơi tìm được trong vườn được mẹ lau sạch bùn đất rồi nhẹ nhàng cất vào một hộp đựng giấy đặt trên kệ phía trên máy giặt. Năm này sang năm khác, chúng chiếm không gian và bám đầy bụi nhưng mẹ không chịu đem bỏ đi. Mẹ biết rằng có một đứa trẻ đã từng xem những chú lính nhựa, chàng cao bồi và các viên bi như là báu vật. Và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng đủ tầm quan trọng để được lưu giữ.

Một ngày nọ, có một người lạ trạc tuổi trung tuần đến gõ cửa nhà chúng tôi. Ông tự giới thiệu về mình với chút bối rối.

"Tôi đã lớn khôn từ ngôi nhà này, tôi ra thị trấn vì tang cha và cảm thấy nhớ về quá khứ của mình. Bà có phiền nếu tôi dạo quanh ngôi nhà?" - Ông giải thích.

Mẹ thở dài biểu hiện sự thương cảm và nói: "Tôi tin rằng mình đang giữ một ít đồ vật thuộc về ông". Nói xong mẹ ra phía sau nhà, mang chiếc hộp ra và đưa cho người lạ. Lấy làm khó hiểu, ông mở nắp hộp rồi thở hắt vì kinh ngạc khi những món đồ chơi thuở bé của mình vẫn còn được giữ gìn cẩn thận. Ngập tràn cảm xúc ứa về từ ký ức, ông lấp bấp cảm ơn trong đôi mắt nhòa lệ.

Mẹ chỉ mỉm cười. Mẹ luôn hiểu rằng sớm hay muộn, những kho báu trong khu vườn sẽ lại được cần đến. Như những hạt giống ngủ quên, ký ức nằm trong những món đồ chơi chỉ chờ đúng lúc để đâm chồi.

Quà Cưới

Tôi đã rất cẩn thận chọn ra những loại hoa làm nên bó hoa ngày cưới của mình và không quên nghĩ đến ý nghĩa của chúng, gồm hoa diên vĩ (là vị hôn phu tôi yêu thích), hoa hồng trắng (tượng trưng sự thanh khiết), và những sợi dây thường xuân xanh biếc (biểu tượng của lòng chung thủy).

Đến giữa buổi tiệc cưới, tôi đang ngập tràn trong Champagne và hoa, rôm rả trò chuyện cùng bạn bè, hạnh phúc đến hỗn hển không kịp thở, ... bất thành lình có một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi quay lại, nhận ra người phụ nữ vừa thoáng gặp bạn này, một người bạn của mẹ chồng tôi. Trên tay bà ấy là một sợi tua xoắn dài của dây thường xuân.

"Nó rơi ra từ bó hoa của cháu lúc ở trên sàn khiêu vũ" - người phụ nữ ấy nói. Tôi mở lời cảm ơn và vói tay nhận lấy khi bà ấy tiếp lời: "Tôi có thể giữ lại dây hoa chứ?"

Tôi giật nảy mình. Một người, gần như lạ mặt, sao có thể hỏi xin hoa cô dâu ngay giữa tiệc cưới! Vẫn chưa đến lúc thực hiện nghi thức tung cầu hoa kia mà? Bà ấy muốn gì ở sợi dây thường xuân của tôi?

Tôi bình tĩnh suy nghĩ. Ngày mai tôi sẽ bắt đầu tuần trăng mật, không thể mang theo bó hoa này. Chúng có thể bị quăng đi cùng những tờ giấy gói quà và những thứ rác trong ngày cưới. Tại sao không cho chúng đi? Ngày hôm nay tôi đã cho đi rất nhiều ...

"Cô cứ tự nhiên" - tôi trả lời với nụ cười tươi, lòng tự khen mình đã cư xử thanh lịch với một đề nghị kỳ quặc như thế. Nhạc bắt đầu nổi lên, tôi phải rời đám đông, cũng chẳng để tâm đến chuyện linh tinh ấy nữa. Vài tháng sau chuông nhà tôi reo vang. Tôi mở cửa và nhận ra người phụ nữ. Tôi không giấu được sự ngạc nhiên. Tôi đã không gặp bà ấy từ hôm lễ cưới. Gì thế nhỉ?

"Tôi có một món quà cưới cho cháu" - bà ấy nói và đưa ra một chậu cây nho nhỏ um tùm với những tán lá khỏe khoắn, xanh mướt. Ngay lập tức tôi hiểu ra. "Đó là sợi dây thường xuân mà cháu làm rơi hôm tiệc cưới - bà ấy giải thích - Nó trông có vẻ khỏe mạnh nên tôi mang về trồng vào chậu cho cháu".

Tôi xúc động không nói nên lời. Đây thật là món quà cưới quý giá nhất mà tôi nhận được!

Đã 20 năm trôi qua, bây giờ tôi là mẹ của ba cậu con trai. Một ngày nào đó chúng sẽ kết hôn. Với vai trò mẹ chồng, tôi sẽ đề nghị bó hoa cưới của con dâu có một ít dây thường xuân.

Và tôi biết sẽ lấy từ chậu cây nào trong vườn ...

Ngôn Ngữ Tình Yêu

Hai người yêu nhau nhưng gặp sự phản đối mạnh mẽ từ phía gia đình nhà cô gái. Họ cho rằng chàng trai không xứng với địa vị của gia đình cô và họ sẽ không tha thứ cho cô nếu tiếp tục có quan hệ với anh ta.

Mặc dù cô gái rất yêu chàng trai nhưng khi hai người gặp nhau cô luôn hỏi: "Anh có yêu em nhiều không?". Cô hay bực bội do chàng trai không trả lời như ý cô mong muốn. Và áp lực của gia đình khiến hai bạn trẻ bất hoà. Cô thường trút giận lên chàng trai.

Về phía mình chàng trai luôn chịu đựng trong im lặng. Sau một năm anh tốt nghiệp và quyết định đi du học. Trước khi ra đi anh đã cầu hôn với cô gái: "Anh biểu lộ tình cảm của mình bằng lời nói không giỏi nhưng tất cả những gì mà anh biết là anh yêu em. Về phía gia đình, anh sẽ cố gắng hết sức thuyết phục gia đình em đồng ý. Em thuận ý làm vợ anh chứ?".

Cô gái ưng thuận và với sự quyết tâm của chàng trai, cuối cùng gia đình cô gái cũng nhượng bộ và đồng ý cho họ kết hôn với nhau. Trước khi chàng trai đi học, hai người làm lễ đính hôn. Cô gái tham gia công tác xã hội trong khi anh tiếp tục học ở nước ngoài. Họ bày tỏ tình cảm của mình qua những lá thư và điện thoại. Tuy có khó khăn nhưng họ vẫn luôn nghĩ về nhau.

Một ngày nọ, cô gái bị tai nạn giao thông trên đường đi làm. Khi tỉnh dậy cô thấy cha mẹ mình bên cạnh giường. Cô cảm nhận được tình trạng tồi tệ của mình. Nhìn thấy mẹ khóc, cô muốn làm cho mẹ yên lòng nhưng những gì cô có thể thốt ra chỉ là tiếng thở dài. Cô đã mất đi giọng nói. Bác sĩ bảo rằng tai nạn đã gây tổn thương não của cô và khiến cô không thể nói được nữa. Cô suy sụp mặc dù cha mẹ cô động viên rất nhiều. Trong suốt thời gian ở bệnh viện cô chỉ biết khóc trong thầm lặng.

Xuất viện về nhà, tình trạng của cô cũng chẳng thay đổi gì. Mỗi khi có tiếng chuông điện thoại réo, cô có cảm giác như từng nhát dao đâm vào tim. Cô không muốn cho anh biết và không muốn trở thành gánh nặng của anh. Cô viết cho anh một lá thư nói rằng cô không còn kiên nhẫn đợi chờ anh nữa. Cô gửi lại anh chiếc nhẫn đính hôn. Chàng trai gửi hàng ngàn lá thư và gọi biết bao cuộc điện thoại nhưng cô không trả lời và chỉ khóc. Cha mẹ cô quyết định chuyển nhà, hi vọng rằng cô sẽ thật sự quên những gì đã xảy ra để có thể sống yên ổn.

Cô gái học ngôn ngữ cử chỉ và bắt đầu một cuộc sống mới. Mỗi ngày cô tự nhủ mình hãy quên anh ấy đi. Nhưng một hôm bạn của cô đến cho hay anh đã trở về. Cô van xin người bạn đừng cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Từ đó cô không còn nhận được tin tức gì của anh.

Một năm trôi qua. Người bạn của cô đến thăm và trao cho cô thiệp mời dự lễ kết hôn của anh. Trái tim cô gái tan vỡ. Khi mở thiệp cưới cô thấy tên mình trong tấm thiệp. Ngược lên, cô thấy anh đang đứng trước mặt.

Chàng trai dùng cử chỉ nói với cô gái: "Một năm qua anh đã dành thời gian học ngôn ngữ này. Chỉ để em hiểu rằng anh không quên lời ước hẹn của chúng ta. Hãy cho anh có cơ hội nói với em rằng anh yêu em".

Anh lồng chiếc nhẫn vào tay cô gái. Cuối cùng nụ cười đã trở lại trên môi cô.

Vũ Ngọc Thùy

Nếu Tôi Được Sống Một Lần Nữa

Nếu tôi được sống lại một lần nữa ...

Tôi sẽ mỉm cười nhiều hơn trước những bất hạnh của riêng mình và biết im lặng chia sẻ nỗi đau của mọi người. Tôi sẽ dành nhiều thời gian để nhìn lại những hạnh phúc đang có và bớt dần vật mình về những nhược điểm vốn dĩ của bản thân.

Nếu được sống một lần nữa, tôi sẽ đi dạo dưới mưa nhiều hơn. Tôi sẽ trải mình nơi những thị trấn nhỏ bé và tĩnh lặng thay vì cứ mãi trong những tòa nhà cao tầng nơi thành phố lớn.

Tôi sẽ cố gắng hiểu bọn trẻ như là chúng và bớt sự áp đặt của riêng mình. Tôi sẽ đi thư viện, nhà sách, vào mạng tìm kiếm những kiến thức mới. Tôi sẽ thích thú với việc chơi đàn hơn là những trò chơi vô bổ và kém tư duy. Tôi sẽ dành cho gia đình mình sự âu yếm ngọt ngào hơn là những lời chỉ dạy khô khan.

Nếu được sống một lần nữa, tôi sẽ quan tâm đến những điều quan trọng trong hiện tại hơn là nhớ lại những gì trong quá khứ và ngồi dự đoán tương lai. Tôi nhận thức được những giá trị sâu kín nhất tận tim mình và những nhiệm vụ của cuộc sống.

Tôi sẽ bớt cau mày và mỉm cười nhiều hơn. Tôi sẽ học cách khoan dung, mong nhận được sự khoan dung nhiều hơn và bớt đi ý nghĩ mong sự bất hạnh cho kẻ thù. Nhưng trên hết tôi sẽ không bó buộc mình, sẽ sống năng động hơn, sẽ giảm đi những mối do dự và thờ ơ.

Khi một ý nghĩ lớn lao hay một sự mạo hiểm đầy hào hứng trong thoáng chốc chợt đến, tôi sẽ không ngồi yên trên ghế với ý nghĩ "những điều đó chẳng có trong kế hoạch của mình". Tôi sẽ hứng khởi đứng dậy và mạnh mẽ nói rằng: "Vâng, chúng ta hãy bắt đầu".

Duy Khương
Theo Internet

Bàn Tay Dịu Dàng

Phòng cấp cứu chuyển ông xuống khoa tim mạch. Tóc dài, râu tua tủa, dơ bẩn và béo ị một cách bệnh tật, ông khoác hờ hững một chiếc áo jacket bằng da cấu bẩn và rách tươm. Toàn thân ông bốc mùi nồng nặc của rượu, của mồ hôi đã lâu không tắm giặt, và nhất là cái mùi của những bãi rác mà ông thường lê la.

Thoạt nhìn thấy ông được đẩy vào phòng, những nữ y tá đã giật mình và bối rối nhìn nhau. "Đừng, tôi không muốn chăm sóc người này", dường như y tá đang nói với nhau bằng ánh mắt. Họ lăm lét nhìn Bonnie, người y tá trưởng vốn nổi tiếng nghiêm khắc và nguyên tắc. Ai cũng sợ bị phân công tắm rửa cho người đàn ông mới được chuyển vào.

Bonnie nhìn quanh một lượt rồi quyết định một điều mà không ai có thể nghĩ đến: "Đây sẽ là bệnh nhân của tôi". Bonnie nhanh nhẹn mang găng tay cao su và một mình chuẩn bị xà phòng, thuốc sát trùng, dao cạo ...

Dịu dàng, dè dặt, Bonnie vừa tẩy rửa vừa giúp người đàn ông không còn cảm thấy sợ sệt nữa. Cô nhẹ nhàng nói: "Vào những ngày lễ chúng tôi rất bận bịu. Nhiều khi việc vệ sinh cho các bệnh nhân cũng được làm một cách qua loa. Ông hãy thư giãn cơ thể và cảm nhận làn nước mát này. Nó sẽ làm ông cảm thấy dễ chịu vì bệnh viện là nơi người ta thấy yêu cuộc sống hơn".

Thân thể người đàn ông đầy những vết sẹo nham nhở. Có thể ông đã nghiện rượu, ma túy, đã từng tham gia thanh toán trong các băng đảng ... Bonnie vừa chùi rửa vừa cầu nguyện cho một linh hồn bị vùi dập trong cuộc đời khắc nghiệt.

Công đoạn cuối cùng của Bonnie là xoa sữa làm ấm cơ thể và thoa phấn trẻ em lên người bệnh nhân. Ngược với vóc dáng dữ tợn, khi úp mặt vào gối để được xoa bóp ở lưng, người đàn ông tấmtức khóc. Khi quay lại, đột nhiên ông ta nhìn Bonnie với một ánh mắt xanh lơ đẹp kỳ dị:

"Cám ơn cô. Đã lâu lắm rồi không có ai chạm vào người tôi một cách dịu dàng thế này! Đường như trái tim tôi cũng đang lành sẹo!".

Thẩm Hạ

Từ *Chicken soup for the soul*

Những Giọt Nước Mắt Từ Trên Trời

Vào một buổi tối mùa đông lạnh lẽo, ngồi cùng chồng bên cạnh lò sưởi, Fiammetta chợt hỏi:

- Mưa là gì vậy hử anh ?

Bên ngoài thời tiết thật là tồi tệ, những giọt nước mưa đập vào ô cửa sổ tách, tách, tách, tách.

- Anh ơi, mưa là gì vậy hử ? - Fiammetta vừa lặp lại câu hỏi vừa lay bàn tay chồng.

- Mưa hả em, đó có nghĩa là trời đang khóc đấy.

- Nhưng tại sao trời lại khóc ?

- Ừ, cũng không hẳn là trời khóc đâu. Đúng hơn đó là những giọt nước mắt của tất cả những người buồn sầu trên thế giới đã kết lại thành mây.

- Tất cả những giọt nước mắt ư, thật thế hả anh ?

- Không phải tất cả nhưng là hầu hết. Những giọt nước mắt từ trời là của những người buồn sầu mà không được ai an ủi. Còn nếu như họ được an ủi thì những giọt nước ấy sẽ đọng lại và cất giữ trong tim giống như một kho tàng quý giá.

- Nhưng tại sao mưa nhiều quá vậy ?

- Điều đó có nghĩa là ngày nay nhiều người than khóc nhưng lại có quá ít người an ủi.

- Vậy làm sao để cho mưa tạnh ? Em phải an ủi tất cả mọi người trên thế giới này ư ? Em muốn ngày mai trời lại nắng.

- Chỉ cần an ủi một người là đủ, ngay khi họ đang khóc, khi mà em gặp họ. Nhưng anh không chắc là em làm được điều đó.

- Vậy tối nay em sẽ đặt nhiều ly ở bậu cửa sổ để hứng nước mưa, và em sẽ mang trả lại cho những người chủ thật sự của chúng, những người đã buồn sâu thán khóc.

- Nhưng làm sao em có thể trả lại đúng giọt nước mắt cho từng người được ? Họ đâu có ghi tên trên đó.

Fiammetta đã không trả lời được câu hỏi của chồng nhưng nàng biết rằng có một cách. Sáng hôm sau, nàng kiên nhẫn đặt từng giọt nước lên lòng bàn tay và nhìn vào bên trong. Những giọt pha lê nhỏ bé ấy còn đọng lại một khuôn mặt.

Văn Hiền
Từ Internet

Một Cuộc Đời Đáng Cứu

Một người đàn ông không ngại nguy hiểm bơi băng qua những đợt sóng lớn giận dữ đang cố nhấn chìm một cậu bé. Sau khi hồi phục, cậu bé nói với người đàn ông: "Cảm ơn chú đã cứu sống cháu". Người đàn ông nhìn sâu vào mắt cậu bé và nói: "Có gì đâu nhóc. Chỉ mong cháu từ nay sống sao để luôn tin chắc rằng cháu xứng đáng được cứu sống!"

Đà Lạt Ái
Theo Internet

Cái Giá Của Một Đôi Găng

Điều gì đã khiến bạn ở lại công ty để trở thành một nhà quản lý ? Một người quản lý mới chậm rãi trả lời với giọng gần như đứt quãng: "Đó là một đôi găng để chơi bóng chày giá 10 đô la".

Cynthia kể lại rằng ban đầu cô chỉ nhận được một công việc thư ký bình thường cho Tập đoàn Circle K như một vị trí tạm thời trong lúc tìm một chỗ khác tốt hơn. Vào ngày làm việc thứ hai hay thứ ba của cô, trong lúc đang ngồi sau quầy làm việc, cô nhận được cú điện thoại từ Jessie, đứa con trai 9 tuổi của cô. Nó đang cần một đôi găng để chơi bóng chày dành cho giải nhi đồng. Cô đã giải thích với con rằng bởi cô là một người mẹ đơn thân nên vấn đề tiền nong rất eo hẹp, cái sách cho kỳ lương đầu tiên của cô chắc phải thanh toán cho nhiều hóa đơn khác. Có lẽ cô sẽ mua cho nó đôi găng khi nhận được kỳ lương thứ hai hoặc thứ ba của mình.

Khi Cynthia đi làm vào sáng hôm sau, Patricia - vị giám đốc cửa hàng - gọi cô đến một căn phòng nhỏ ở sau cửa hàng dùng như một văn phòng. Cynthia tự hỏi không biết mình đã làm gì

sai hay chưa hoàn tất một công việc nào đó vào hôm trước. Cô rất lo lắng và bối rối.

Patricia đưa cho cô một cái hộp: "Tôi đã nghe lỗi được trong lúc chị nói chuyện với con trai ngày hôm qua. Và tôi biết thật khó mà giải thích mọi thứ cho đứa trẻ. Đây là một đôi găng chơi bóng chày cho Jessie. Chị biết đấy, chúng tôi không thể trả lương cho những người tốt như chị nhiều như chúng tôi mong muốn, nhưng chúng tôi rất quan tâm và tôi muốn chị biết rằng chị rất quan trọng đối với chúng tôi".

Sự suy nghĩ sâu sắc, sự cảm thông cũng như tình cảm của vị giám đốc của hiệu này chứng minh một cách sống động rằng người ta thường nhớ về cái cách một người chủ quan tâm đến nhân viên mình nhiều như thế nào so với việc người chủ ấy trả lương cho mình bao nhiêu. Một bài học quan trọng cho cái giá của một đôi găng tay.

Rick Phillips
Trần Đức Hùng Vi dịch

Quà Của Trái Tim

Vàng và bạc là những món quà. Nó là của cải vật chất, được định giá bằng tiền. Nhưng những món quà của trái tim có giá không tính bằng tiền. Một nụ cười dịu dàng là món quà mà bạn có thể trao tặng nó hằng ngày cho mọi người.

Một lá thư là món quà trao cho người bạn của bạn khi họ đang ở rất xa. Một tiếng cười sảng khoái là món quà có thể mang lại hạnh phúc bên trong nó.

Thời gian là một món quà để yêu thích từng giây phút.

Có người thích món quà là những lời khuyên. Bạn có thể nói với một người nào đó: "Tôi yêu mến bạn, bạn thật là tốt" - đó cũng là một món quà.

Sự hàn gắn những mâu thuẫn là một món quà đặc biệt vì nó mang đến cho con người những niềm tin tưởng vào cuộc sống, vào tình người.

Một nhiệm vụ là món quà cho nhiệm vụ được hoàn thành tốt đẹp.

"Cảm ơn", "Làm ơn", "Vâng ạ" là những món quà. Đôi khi cả "Không", "Có lẽ ...", "Nếu như ..." cũng là những món quà.

Có lúc ta cũng có thể tìm kiếm một món quà ở những nơi hoàn toàn xa lạ: Hình ảnh thân cây cổ thụ vững vàng trong giông bão hay một bím tóc dài xinh đẹp trên đường phố hoặc những gương mặt đỏ hồng vì e thẹn.

Cả thế giới này là một món quà mà thượng đế trao tặng chúng ta: đồng cỏ xanh nhất tận chân trời là một bầu trời trong xanh bao quanh.

Trần Thị Hồng Hạnh
Theo Internet

Hóa Đơn

Peter là con trai của một chủ cửa hàng bánh hóa nhỏ đầu phố. Cậu thường đến cửa hàng của mẹ chơi. Mỗi ngày cửa hàng đều có không ít những hóa đơn trả tiền hoặc thu tiền hàng cần thanh toán hoặc chuyển đến khách hàng. Peter thường được mẹ giao nhiệm vụ đem những hóa đơn đó đến bưu điện gửi. Dần dần việc này khiến cậu cảm thấy dường như mình đã trở thành một nhà kinh doanh nhỏ.

Ngày kia Peter nghĩ: Mình cũng viết một hóa đơn gửi cho mẹ, trong đó viết rõ những khoản mà mẹ phải trả cho mình về những gì đã giúp mẹ mỗi ngày.

Sáng hôm sau mẹ cậu nhận được hóa đơn đó ghi rõ:

"Mẹ cần thanh toán cho con trai Peter những khoản sau:

- Vận chuyển đồ dùng về nhà: 2 đồng.
- Đem thư đến bưu điện gửi: 1 đồng
- Giúp người lớn dọn dẹp vườn hoa: 2 đồng
- Cả tuần lễ con đều ngoan ngoãn và vâng lời: 1 đồng

Tổng cộng: 6 đồng"

Mẹ Peter xem hóa đơn và không nói gì cả.

Đến bữa tối, Peter phát hiện dưới khay ăn của mình 6 đồng tiền công. Cậu rất vui, nhưng vừa định bỏ tiền vào túi thì thấy kèm theo một hóa đơn thu tiền khác mà tên người nhận là cậu. Peter rất ngạc nhiên. Peter cần thanh toán cho mẹ những khoản sau:

- Sống 10 năm hạnh phúc trong ngôi nhà của mẹ: 0 đồng.
- Khoản chi phí cho việc sinh hoạt ăn uống trong 10 năm: 0 đồng.
- Khoản tiền mẹ chăm sóc Peter mỗi khi đau bệnh: 0 đồng.
- Từ đó đến nay Peter luôn có một người mẹ thương yêu và chăm sóc: 0 đồng.

Tổng cộng: 0 đồng.

Peter đọc đi đọc lại tờ hóa đơn. Cậu hồi hận đến đỏ cả mặt. Lát sau, Peter đến bên mẹ và rúc vào lòng mẹ, nhẹ nhẹ bỏ 6 đồng tiền vào túi mẹ.

Hanh Nguyên (theo Internet)

Nếu Không Có Tình Yêu

Ngày ấy, tôi dạy mẫu giáo tại một ngôi trường nhỏ nằm gọn trong khuôn viên của một tòa nhà ba tầng xinh đẹp. Mỗi sáng, cứ đúng 9 giờ, tất cả học sinh lại tụ tập trong căn phòng lớn, bắt đầu một ngày mới bằng bài thể dục đầu giờ. Hơn 50 đứa trẻ, 3 - 6 tuổi, ngồi san sát trên những chiếc ghế xinh xinh đủ màu đặt trên tấm thảm dày. Những gương mặt thơ ngây bùng sáng khi chúng háo hức hát vang những bài ca, cùng chia sẻ cho nhau những cảm nhận về mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống ...

Một buổi sáng, cô hiệu trưởng gặp toàn thể học sinh trong căn phòng lớn và thông báo: "Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành một thí nghiệm mới". Cô giơ cao hai cây thường xuân bé xíu đựng trong hai cái chậu con giống hệt nhau. "Chúng ta có hai cây con. Trông chúng hệt nhau, phải không?". Tất cả bọn trẻ, tò mò nhìn vào hai chậu cây, đồng thanh đáp: "Dạ phải". "Chúng ta sẽ nuôi dưỡng hai cây con này với cùng chế độ ánh sáng, cùng chế độ tưới nước, nhưng ... với sự chăm sóc khác nhau". Cô nói tiếp: "Chúng ta sẽ theo dõi xem, điều gì sẽ xảy ra khi đặt một cây trong nhà bếp, cách xe chúng ta, và một cây ngay tại đây, trong phòng này, trên lò sưởi".

Sau khi đặt một chậu lên mép lò sưởi, cô hiệu trưởng dắt bọn trẻ vào bếp, đặt chậu còn lại lên quầy. Sau đó cô dẫn những đứa trẻ với những đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng trở lại căn phòng lớn.

"Chúng ta sẽ đối xử với cây như một người bạn. Trong vài tháng tới, mỗi ngày chúng ta đều hát cho cây thường xuân nghe. Chúng ta sẽ nói cho bạn ấy biết bạn ấy xinh đẹp thế nào và chúng ta luôn yêu mến bạn ấy biết bao. Chúng ta sẽ luôn chúc bạn ấy mọi điều tốt đẹp ..." Một bé gái giơ tay: "Nhưng thưa cô, thế còn cái cây trong bếp thì sao?". Cô hiệu trưởng mỉm cười thích thú: "Chúng ta sẽ dùng cây ấy làm cây "đối chứng" trong thí nghiệm tuyệt vời của chúng ta. Theo các em, chúng ta sẽ làm gì?".

"Chúng ta sẽ không nói chuyện với nó?".

"Đúng, dù chỉ là một lời thì thầm".

"Chúng ta sẽ không gửi cho nó lời chúc tốt đẹp nào".

"Đúng. Và chúng ta xem chuyện gì sẽ xảy ra ..."

Bốn tuần sau, mắt của tôi cũng mở to ngạc nhiên y như bọn trẻ. Cây thường xuân trong nhà bếp yếu ớt, mảnh khảnh và chẳng lớn được tí nào. Còn chậu cây đặt trong phòng lớn, được bao bọc bởi những lời yêu thương êm dịu, được bọn trẻ hát cho nghe mỗi ngày, đã lớn gấp ba với những chiếc lá biếc xanh tràn đầy nhựa sống ... Để chứng minh kết quả của cuộc thí nghiệm và cũng để lau khô những giọt nước mắt của những đứa trẻ nhạy cảm, lo lắng cho số phận của cây thường xuân kia, cô hiệu trưởng giải thoát cho cậu cây thứ hai khỏi cảnh lẻ loi trong bếp và mang đặt nó trong phòng lớn, bên cạnh chậu cây thứ nhất.

Ba tuần sau, chậu cây thứ hai đã bắt kịp chậu thứ nhất. Bốn tuần sau, chúng cùng lớn mạnh như nhau. Tôi nghĩ nhớ mãi bài học này và tự đúc kết cho mình câu kết luận: Không ai, không vật gì lớn lên được nếu không có tình yêu ...

Võ Hoàng Lan (theo Internet)

Đánh Nhau Bằng Gậy

Trong một tiết học của các sinh viên trường mỹ thuật, vị giáo sư đưa cả lớp xem bức tranh mô tả thân phận con người của Goya, họa sĩ nổi tiếng người Tây Ban Nha. Bức tranh mang tên Đánh nhau bằng gậy.

Trong bức tranh, Goya vẽ hai người nông dân đang xô xát nhau. Mỗi người cầm trên tay một chiếc dùi cui sắt sù. Một người đang giơ dùi cui để bảo vệ mặt mình. Nền trời trong xanh không để lộ một nét gì sắp xảy đến. Người ta không đoán được trời sắp giông bão hay sáng rực nữa.

Cả lớp nhốn nháo. Ai nấy đều nhao nhao muốn phát biểu trước. Có sinh viên nói đây là bức tranh diễn tả định luật bảo tồn của con người: "Đấu tranh bảo tồn sinh mạng". Sinh viên khác: bức tranh diễn tả mục đích của con người là muốn hạnh phúc vì hạnh phúc là đấu tranh. Sinh viên khác nữa lại phân tích: bức tranh muốn diễn tả chân lý con người là động vật có lý trí, vì chỉ có thú vật mới cắn nhau mà ở đây là thú vật có lý trí nên cắn nhau bằng gậy.

Vị giáo sư ra hiệu cho cả lớp im lặng rồi bảo các sinh viên hãy quan sát thật kỹ một lần nữa. Cả lớp im ắng. Mãi một lúc sau ông mới chậm rãi nói: "Thoạt nhìn ai cũng nghĩ đây chỉ là bức tranh tầm thường như những bức tranh khác. Thế nhưng nó có một chi tiết nói lên tất cả ý nghĩa của bức tranh: Hai người nông dân đang hằm hằm sát khí để loại trừ nhau lại đang mắc cạn trong cồn cát. Từng cơn gió thổi đến, cát bụi đang kéo tới phủ lấp hai người đến quá đầu gối mà hai người không ai hay biết".

Vị giáo sư ngừng lại hồi lâu rồi nói tiếp: "Goya muốn cho chúng ta thấy rằng cả hai người nông dân này sắp chết. Họ sẽ không chết vì những cú dùi cui giáng vào nhau mà do cát bụi đang từ từ chôn vùi họ. Thế nhưng thay vì giúp nhau để thoát khỏi cái chết, họ lại cư xử chẳng khác nào loài thú dữ: họ cắn xé nhau. Bức tranh trên đây của danh họa Goya nói lên phần nào tình cảnh của nhân loại chúng ta đang trải qua. Thay vì giúp nhau để ra khỏi không biết bao nhiêu tai họa, đói khổ, động đất, khủng bố, chiến tranh ... thì con người lại giành giật chém giết lẫn nhau.

Bức tranh ấy có lẽ không chỉ diễn ra ở một nơi nào đó ngoài cuộc sống của các bạn, mà không chừng đang diễn ra hằng ngày trong các mối tương quan của ta với người xung quanh. Con cá mập muốn thanh toán và loại trừ người khác có lẽ vẫn còn đang gặm nhấm nơi từng con người.

Một trong những cách tốt đẹp nhất để tiêu diệt một kẻ thù chính là biến kẻ thù ấy trở thành một người bạn. Ngay chính trong cơn quần bách và đe dọa tứ phía, ta hãy liên đới để bảo vệ nhau, bảo vệ sự sống, bảo vệ hành tinh này."

Nguyễn Vũ Sao Đêm
Theo *The Love and Life*

Phần Thưởng

Khi nghệ sĩ lừng danh Burt Lancaster còn là một đứa bé nghèo ở thành phố New York, ông

vẫn thường có những giấc mơ rất trẻ con về những que kem sôcôla quyến rũ. Lúc đó đồng 25 cent đối với ông là cả một gia tài.

Một ngày kia đi ngang qua một ngân hàng, cậu bé Burt bất chợt thấy một tờ 20 đô la nằm dưới đất chỗ bãi đậu xe. Đó là số tiền lớn nhất mà Burt từng thấy khiến tim cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu cúi xuống lượm bỏ vào túi quần và liên tưởng ngay đến những que kem cũng như những món đồ chơi mà cậu từng mơ ước. Nhưng ngay lúc đó có một phụ nữ đứng tuổi với vẻ mặt hoảng hốt đi đi lại lại tìm kiếm dưới đất. Thấy cậu bé, bà liền hỏi: "Con có thấy tờ 20 đô la của bà đánh rơi không?". Bà giải thích đó là số tiền mà cả gia đình đông đúc của bà phải nhờ vào để sinh sống cho đến hết tháng này, vừa kể bà vừa khóc.

"Bà không biết sẽ phải làm gì nếu không tìm ra nó. Chắc có lẽ nó rớt đâu đây thôi ..."

Những ngón tay của Burt siết chặt vào giấy bạc. Trong đầu cậu bé những món đồ mà cậu có thể mua được với số tiền to lớn đó lần lượt hiện ra. Rất dễ để trả lời: "Con không thấy tờ giấy bạc nào hết!" và bước đi. Nhưng thay vào đó, cậu bé rút tờ giấy bạc ra, đưa bà lão và nói: "Con lượm được nó đây!"

Sự vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt đầy lo âu của bà làm ấm lòng cậu bé. Bà lão cảm ơn và bước đi.

Ngôi sao điện ảnh Burt Lancaster nhớ lại, đó là giây phút hạnh phúc nhất của cuộc đời ông.

Quốc Khôi
Theo Internet

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>